

1001 ROMAN

SAYI: 20

15 KURUŞ

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NESRİYAT MÜDÜRÜ:

TANŞİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkarılır Gençlik Mecmuası

ABONESİ:

Altı aylığı 26 sayı 390 kuruş.

Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES:

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul

Telefon: 23714

Çıkaran: **TÜRKİYE YAYINEVİ**
Basıldığı yer: **TÜRKİYE BASIMEVİ**

İÇİNDEKİLER

SİNEMA AKTÜALİTESİ Haberler

CANAVAR DOKTOR
Roman

BÜYÜK SINKUO
Hikâye

KATİL KİM?
Bilmeceli Hikâye

ROBERT TAYLOR
Portre

KISKANÇ KADIN
Film Hikâyesi

DAĞ KARTALI
Resimli Roman

VAHŞİ GECELER
Hikâye

(Kapaktaki resim: Portre
yazımıza aittir.)

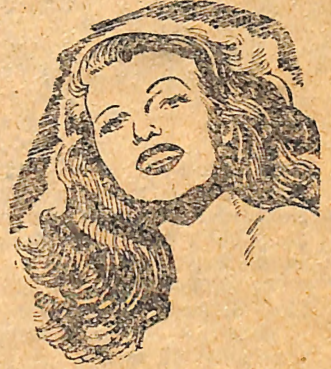
9 Eylül 1946

SİNEMA Aktüalitesi

İSİM TAKMISLAR

«Çocukların Çiftliği» isimli filmde başrolleri altı yaşındaki çocuk yıldız Jackie Jenkins'le James Craig oynuyor. Jackie'ye Amerikan sinema meraklısı çocuklar «Butch» diye hitap etmektedirler.

ra Glenn Ford'la ilk filmi «Gilda» yı çevirdi. Güzel yıldız bu filmde tam doksanın lira masrafla meydana gelen elbiseler giymiştir. Rita birkaç zaman önce ikinci kocası olan Orson Welles'den ayrılmıştır.

SEBEBİ VARMIS

Lana Turner'in eski kocası orkestra şefi Artie Shaw'la evlenen Ava Gardner, Beverly Hills'deki evini satarak Universal City'de yeni bir tane almıştı. Buna sebep Universal stüdyolarında halen Edmond O'Brien (Notr Dam Kamburu, filmindeki meşhur genç şair.) ve Albert Dekker'le «Katiller» filmini çevirmesidir.

BABALARINI UNUT- MUSLAR

John Wayne'le birlikte «They Were Expendable» filmi çeviren Robert Montgomery'nin Elizabeth isimli onbir yaşında bir kızıyla Bob isimli altı yaşında bir oğlu vardır. İki çocuk babalarının son filmi seyredip sinemadan çıkarılarken yanlarına iki gazeteci yaklaşmış ve filmi nasıl bulduklarını sormuşlar. Çocuklar iyi bulduklarını söylemişler. Gazetecilerden birisi Elizabeth'e en beğendiği artisti sorunca: «Van Johnson» cevabını almış, küçük Bob'sa en çok sevdiği artistin perdenin en meşhur köpeği Lassie olduğunu söylemiş. Hiç birinin aklına babalarını methetmek gelmemiş.

UCUZ ELBİSELER

Rita Hayworth çocuğu Rebecca'yı doğurduktan son-

CANAVAR DOKTOR

ÇEVİREN=

Solelli

Gayet sık ve uzun kirpiklerin arasından bakan o gözlerin karşısında bir an başımın döndüğünü hissettim. Kıpırlı dudakları aralandı.

— Affedersiniz, dedi. Hoş bir talâffuzla konuşuyordu. Kuzum Sir Krikton hakikaten öldürüldü mü?

Birdenbire zihnime bir şüphe girdi. Bu saatte genç bir kadının sokakta bulunması, hem de Sir Krikton ile alâkadar olması garipti. Fakat kızın güzelliği bütün şüphelerimi bir anda yok ediverdi.

— Katledilip edilmediğini bilemem, fakat bildiğim birşey varsa Sir Krikton ölmüştür.

— Öldü mü? Genç kız sendeledi. Hafif bir inilti ile beraber kendini kollarının arasına bıraktı. Biraz sonra toplanır gibi oldu. Beni hafifçe iterek doğruldu:

— Teşekkür ederim, iyileştim.

— Zannetmiyorum, müsaade ederseniz size refakat edeyim.

Genç kız sehhar gözlerini yüzüme çevirdi. Bakışlarında aşıkâr bir kederin izleri okunuyordu. Hafifçe içini çekti. Başını karanlıklara çevirerek birkaç saniye öylece kaldı. Sonra birdenbire çantasından mühürlü bir zarf çıkarak bana uzattı:

— İsmimin meydana çıkmasını istemem. Fakat polise yardım etmesini de arzu ediyorum. Lütfen şu zarfı bu mesele ile uğraşan polis hafifesine veriniz.

Sözünü bitirir bitirmez uzaklaştı. Zarf elimde, genç kı-

zın arkasından bakakalmıştım. Siyah gözler beni büyülemişti. Kız on, onbeş metre gitmeden tekrar döndü yanıma geldi.

— Eğer beni kendinize minnettar bırakmak istiyorsanız, dedi. Sizden istiyeceğim küçük bir dileği herhalde yaparsınız. Çok rica ederim bu zarfı kime verirsiniz bu gece bir daha onun yanına yaklaşmayınız.

Ağzımı açmama meydan vermeden koşarak uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Biraz sonra Smit de girdiği evden çıkmıştı. Bütün olanı biteni anlattım. Neyland Smit acı acı güldü:

— Genç kız, o korkunc adamın en müthiş kozlarından biri idi, oynadı. Fakat bilmiyor ki benim onu yenecek daha büyük bir kozum var!

— Demek sen bu kıızı tanıyorsun?

— Bu kız esrarengiz cannavarın kullandığı mühim silâhlardan biridir. Fakat Alâla şükür et ki yaptığı küçük bir hata ile meseleyi bize anlatmış oldu. Her halde kızın hoşuna gitmiş olacağını ki bana zarfı verdikten sonra yanıma sokulmamanı tenbih etmiş. Bu bütün işi açığa çıkarmış oluyor. Bu zarf her halde tehlikeli bir şey olacaktır. Ver zarfı bana!.

Zarfı uzattım almasıyla koklaması bir oldu. Sonra tekrar bana uzattı:

— Kokla, dedi.

Kokladım. Sir Krikton'un yazıhanesindeki zarfın kokusunun aynı idi!.

Ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. Meraktan çathyordum.

— Çok rica ederim Smit, beni bundan fazla merakta bırakma. Birkaç saattenberi hiç bir sual sormadan seni takip ediyorum. Şimdiye kadar görmediğim müthiş şeylerle karşılaşmışım. Belki bundan sonra daha müthişlerini göreceğim. Hattâ öyle görünüyor ki hayatım tehlikeye girecek. Yalnız bana bir kaç kelime ile olanı biteni izah et. Yoksa bir adım öteye gitmem!

— Burada olmaz. Sokak ortasında hayatımız her an tehlikededir. Köşe başında duran otomobile binelim anlatırım.

Sokağın başında üç taksi duruyordu. Birincisine binmek için ilerledik. Arabanın kapısını açtım. Tam gireceğimiz sırada başlarımızın bir iki santim üstünden ısığa benzer bir ses çıkarak yıldırım gibi bir şey geçti ve otomobilin üstünü de aşarak sokağın karanlıklarına gömüldü. Smit beni arkamdan iterek bağırdı:

— Gir içeriye çabuk!..

Otomobil hareket etti. Smit'e baktım. Yüzü buruşmuştu:

— Bu, hayatımıza karşı fertip edilecek olan suikastlardan birinci. Petri seni bu tehlikeli maceraya sürüklediğinden dolayı pişmanım. Çünkü bu andan sonra bize bir dakika rahat yok. Her vakit için hayatımız tehlikede. Her yerde ölüm bizi bekliyor!..

Dönerek otomobilin arka penceresinden baktı:

— Arkamızdan diğer bir otomobil hareket etti. Takip ediyoruz. Petri şayet bu maceradan sağ salım kurtulursa kendimizi dünyanın en bahtıyar kulları addetmeliyiz. Sana bir iki şey izah edecektim değil mi? Dinle:

Biliyorsun ki İngiltere hükümeti beni Hindistan'da, Burma vilâyetine sivil komiser olarak tayin etmişti. Ora-

da tesadüfen bu çetenin izi üzerine düştüm. Yaptığım tetkikatlar bana bu çete hakkında epey malumat verdi. Bu teşkilâtın reisi Doktor Fu-Man-Çu isminde birisidir. Adamlarının ekserisi onu görmezler. Hattâ nerede olduğunu bile bilmezler. Herkes ona Allah gibi tapar. Bu öyle bir adamdır ki hemen hemen dünya üzerindeki lisanların yarısını bilir, kendi ana lisanı gibi konuşur. Bir üniversitenin öğretebileceği bütün ilimleri, o ilimlerin mütehassıslarından çok daha iyi bilir. Daha bir çok ilimler bilir ki bugünün hiç bir mektebi insana öğretemez. Zekâsı bugünün dahilerini gölgede bırakır.

Şaşırmıştım:

— Fakat bu harikulâde bir adam! diye mırııldandım.

— İnsan değil canavar. Zekâsını şimdiye kadar hep beyaz ırkın fenalığına, beşeriyetin ıstırabına alet olarak kullandı. Şimdi yaptığı işlere gelelim:

Mösyö Jul Furno, Paris'te son konferansında Çin hakkında bazı esrarengiz şeyler bildiğini ima etmiş ve bunları yakında kitap hâlinde neşredeceğini söylemişti.

Şimdi gelelim Staniski meselesine... Ona ne oldu? İntihar mı etti? Hâşâ!.. Staniski Rusya'nın Çin üstüne yürümesini isteyenlerin en hararetlilerindendi.

Sir Krikton neden öldü? Çünkü son yaptığı tatbikatta Çin'in artık uyumadığını anlamıştı. Çin'in yakında Avrupa için nekadard büyük bir tehlike olabileceğini neşredeceği kitabında anlatmağa çalışacaktı. Bugün Çin'in aley-

hinde en küçük bir hareketle bulunacak kimse ölmeğe mahkûmdur. Milyonlarca insan koyun gibi bir işaret bekliyor.

Uzun boylu bir adamı hayaline getir. Geniş omuzlu, sağlam çelik gibi pazulu kemikli bir yüz üzerinde çekik kaşlar, kedi gözü gibi yamyemşil bir çift göz, geniş ve korkunç bir ağız ve kimsenin bilmediğini bilen bir kafa... İşte bu bizim esrarengiz canavar dediğimiz Doktor Fu-Man-Çu'dur!.

BİR GECE MACERASI

Eve varır yarmaz hemen yazı odama çıktık. Hayatımda ilk defa başıma gelen bu maceradan fazla yorulmuşum. Bir külçe gibi kendimi koltuğa bıraktım.

— Buraya kadar takip edildik. Niçin peşimizden gelmelerine mâni olmadık?

— Faydasız, yollarını şaşırtabiliydik, değil mi? Nasıl olsa yine bulacaklardı. Tevkif etmeğe gelince: Farzet ki tevkif ettik. Elimizdeki vesaik ne? Hiç... Eminim ki Sir Krikton'u öldüren bu gece beni de öldürmeğe teşebbüs edecektir. Bakalım hangimiz kazanacağız? Petri içimden bir ses bana «Sabahı göreceksin.» diyor. Evet bu gece düşmanı mağlûp etmek için elimden gelen herşeyi yapacağım.

Smit sönmek üzere bulunan piposundan bir iki nefes çekti.

— Çok zeki adamlar bazan akıllara hayret veren hatalara düşerler. Meselâ bu gece Fu-Man-Çu'nun genç kız-

Resimleyen :
SURURİ

Zarfı uzattım, alması ile koklaması bir oldu. Sonra tekrar bana uzattı:

la bana kokulu zarfı göndermesi gibi... Bukadar budala olmadığımızı bilmeli idi. Dört duvar arasına girince emniyetle hiç bir şeyden şüphelenmeden uyuyacağımı zannediyor. Ben böyle uyurken Sir Krikton'un ölümünü hazırlayan el beni de ziyarete gelecekti.

— Smit, bu genç kız kim?

— Ya canavarın kızı veya karısı veyahut da esiri. Bana kalırsa sonuncu en makul olanıdır. Çünkü genç kız yaptığı her işi bir mecburiyet tahtında yapıyormuş gibi görünüyor.

— Peki ya kokulu mektup ve Sir Krikton'un ölümü?

— Sir Krikton, «Zayat Çiçeği» denilen bir ölümle öldü. Bugün bana «Zayat Çiçe-

ği» nedir? diye sorarsan, bilmiyorum derim. Burma'da kervansaraylara Zayat ismini verirler. Son günlerde bazı kervansaraylarda esrarengiz ölümler oldu. Maktuller ansızın ölüyorlardı. Vücutlarında küçük bir kırmızılıktan başka iz bulunamıyordu. Burma'lılar bu ölümlere «Zayat Çiçeği Ölümü» ismini verdiler. Sonradan keşfettim ki Doktor Fu-Man-Çu bütün bu ölümlerle alakadardır. Kokulu mektuba gelince... Onun esrarını da bu gece anlıyacaksınız!.

Smit yerinden kalktı. Muayene odama geçti. Biraz sonra elinde pamuk ve amonyak şişesi olduğu halde geldi. Kokulu mektubu koymuş olduğu masanın üstünü sildi. Ellerimizi amonyakla yıkadık.

Böylelikle o garip kokudan hiç bir iz bırakmadık. Smit oturduğumuz odanın elektriğini söndürdü. Yatak odasına geçtik. Elektriğin söndüğünü gören gözcü her halde uyumağa gittiğimizi zannedecekti.

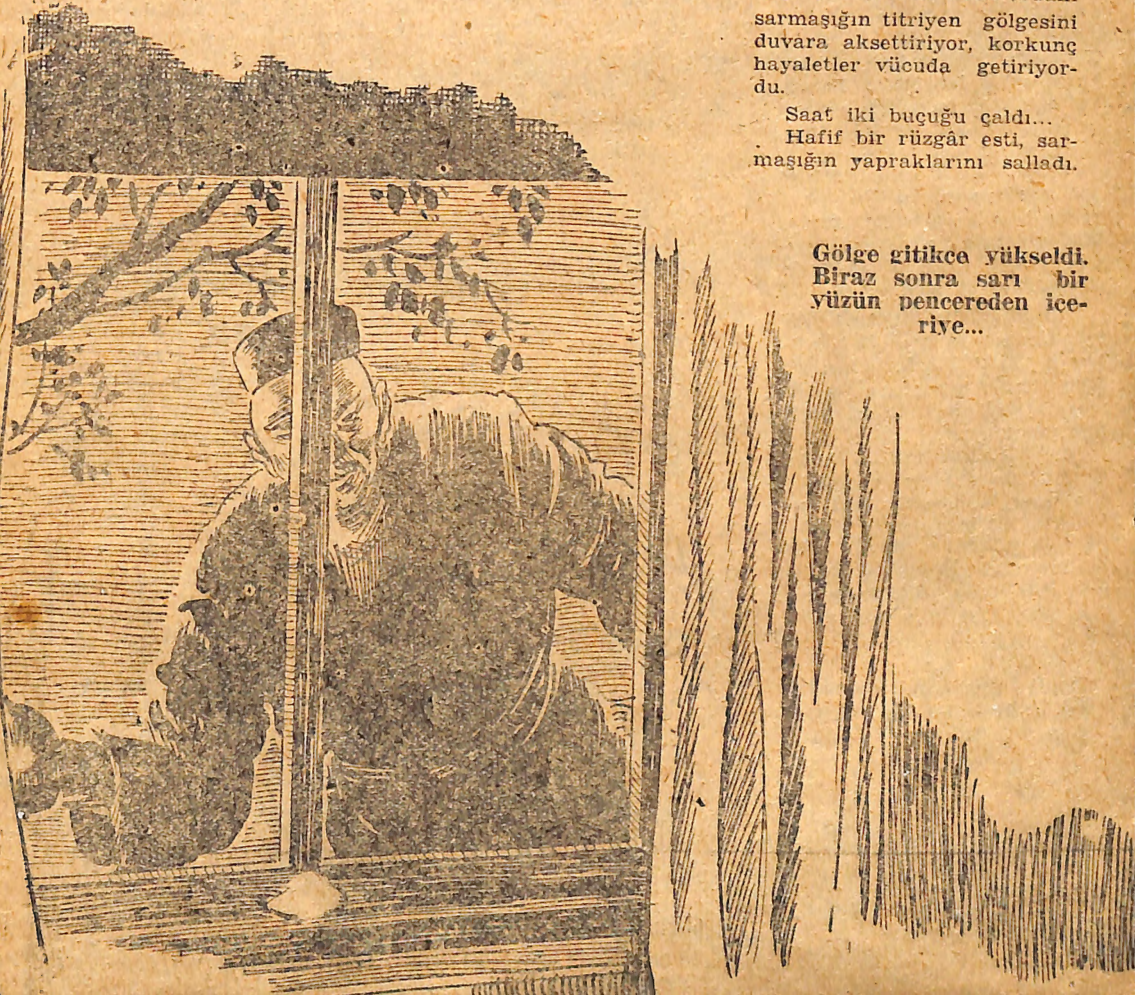
Pijamalarımıyla yatağa bir manken yaptım. Yorgani üstüne geçti. Seziongun üstüne de elbiseden diğer bir manken yaptım. Smit bir elinde elektrik feneri diğer elinde tabanca olduğu halde gardrobun yanına çömeldi. Ben de iki pencere arasındaki köşede mevki aldım.

Saat gecenin ikisini çaldı. Etraf sessizdi. Mehtap vardı. Sokaktan arada sırada geçen otomobillerin gürültüsünden başka ses yoktu. Ayın ışığı pencerenin kenarındaki sarmaşığın titriyen gölgesini duvara aksettiriyor, korkunç hayaletler vücuda getiriyordu.

Saat iki buçuğu çaldı...

Hafif bir rüzgâr esti, sarmaşığın yapraklarını salladı.

Gölge gitikce yükseldi. Biraz sonra sarı bir yüzün pencereden içeriye...

Duvardaki hayaletler birbirine karıştı.

O anda... Yatağın yanındaki pencerenin kenarına bir hisri oldu. Ne olduğu belirsiz bir şey yavaş yavaş yükseliyordu. Nefesimi kestim. Arkadaşımın bulunduğu cihete baktım. Belliydi ki o da duymuştu. Rızlı rızlı nefes alıyordum. Alnımdan ter tanesi damlıyordu. Bütün vücudum buz kesilmişti. Golge gittikçe yükseldi. Biraz sonra sarı bir yüzün pencereden içeriye baktığını gördük. Çinli yavaşça elini uzattı, pencerenin pervazını yakaladı. Bir iki saniye odaya baktıktan sonra diğer elini uzattı. Parmaklarının arasında büyücek bir kutu vardı.

Bir gırdı oldu, kutu açıldı.

Açılan kutudan odanın ortasına bir şey düştü. Çinli pencereden kayboldu.

— Kıpırdama!..

Bu ses Smit'in sesi idi. Beni ikaz için bağıyordu. Elektrik fenerini masanın üstüne tuttu. İnce uzun bir zıya sütunu masayı kâfi derecede aydınlattı. Titrediğini hissettim.

Masanın üzerindeki kokulu zarfın etrafında garip bir mahlûk dolaşıyordu!.

Onbeş santim boyunda, kızıl renkte olan bu hayvan büyük bir karıncayı andırıyordu. Sayısız ayakları vardı. Küçük kafasının üzerindeki kocaman gözleriyle etrafa bakıyordu. Smit yerinden fırladı. Köşede duran bastonu kaptığı gibi bu korkunç mahlûka indirdi, parçaladı. Ben hemen pencereye atıldım. Bir karaltı sarmaşığın dallarına sarılmış yıldırım gibiydi. Bir kaç saniye sonra ağaçların karanlıklarına karıştı, kayboldu. İleri çekilirken dikkat ettim. Pencereden aşağıya bir ipek iplik sarkıyordu.

Smit kendini bir koltuğa attı.

— Mesele şimdi gayet açık, dedi. Sir Krikton bu ka-

rıncaya benziyen mahlûk tarafından öldürüldü. O garip kokulu mektup bu hayvanı celbetmek için yollandı. Sir Krikton mektubu masanın üstüne koydu. Pencerede gördüğümüz Çinli bu kızıl mahlûku gömine bacasından içeri bıraktı. Hayvan doğru mektuba gitti ve orada bulunan Sir Krikton'u ısırdı. Krikton'un akıbetini çalıhtan gözetliyen Çinli hayvanı geriye çağırdı. O da evvelce nazırlanmış olan ipek ipliğe tutunarak bacadan çıktı, gitti. Biraz evvel aynı oyunu bize de oynayacaktı.

Hatırlıyor musun Sir Krikton ölürken «Kızıl el» demişti. Halbuki «Kızıl el» değil «Kızıl Hâl» demek istemiş olacak. Hindistan'da bu garip mahlûka bu ismi verirler.

IP UCU

«Bir Çinli kayıkçı, bu sabah saat altı raddelerinde Taymis nehri açıklarında nehir polisi tarafından, ölü olarak bulunmuştur. Ölümün bir kaza neticesi olduğu zannediliyor.»

Neyland Smit gazeteyi bana uzattı:

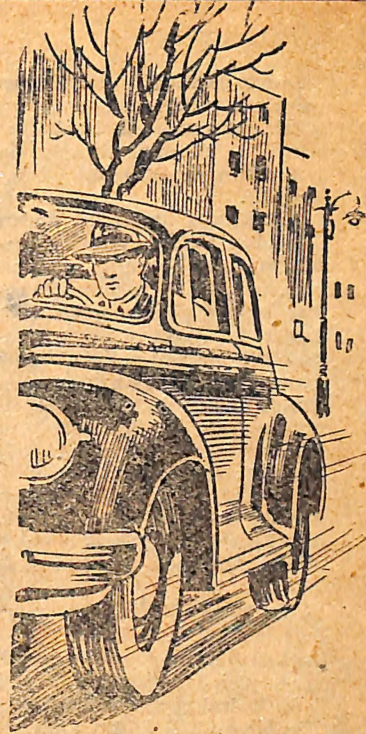
— Ölen Çinli dün gece bizi ziyaret eden zattir, dedi. Aldığı talimatı muvaffakiyetle başaramadı. Arkasında bir iki iz bıraktı. Doktor Fu-Man-Çu emirlerini harfiyen yapamıyan adamlarını asla affetmez. Mutlaka cezalandırır.

Düşünüyordum. Adamlarına karşı bir parça merhametli olmyan bu canavarın eline biz düşsek acaba akıbetimiz ne olurdu?

Bu sırada telefon çaldı. Mikrofonu aldım.

— Lütfen Bay Neyland Smit'e haber veriniz. Kabil olduğu kadar çabuk Vaping nehir karakoluna gelsinler.

Telefonu kapadım. Ona haber verdikten sonra masanın çekmesinde duran tiren tarifesine baktım. Vaping'e hareket eden katar en az

Köşe başında duran taksilerden birine atladık. Yirmi dakika süren zahmetli bir yolculuktan sonra...

kırkbeş dakika sonra kalkıyordu. Smit otomobille gitmeği teklif etti. Köşe başında duran taksilerden birine atladık. Yirmi dakika süren zahmetli bir yolculuktan sonra Vaping'e vardık. Karakolda bizi Sir Krikton'un evinde gördüğümüz Polis Müfettişi Veymut karşıladı:

— Kodbi'yi tanırsmız değil mi? Skotland Yard'ın en gözde polislerinden biri idi. Zavalı ölü olarak bulundu. İşte cesedi.

Smit ölüyü muayene etti. Cesedin üzerinde eski kayıkçı elbiseleri vardı. Yüzü makijajlı idi. Çinlilere benzetilmişti. Garip bir şey nazarı dikkatimizi celbetti. Ölünün sol elinin üç parmağı kopmuştu.

Karakol komiseri anlattı:

— Mason da aynı akibete uğradı. Geçen hafta çarşamba

günü o da Kodbi gibi kimseye bir şey söylemeden çıktı, gitti. Perşembe günü sabahleyin ölü bulundu. Onun da sol elinin üç parmağı kopmuştu!

Masanın üzerinde duran Kodbi'ye ait eşyayı evirip getiriyordum ki Smit yanıma yaklaştı. O da benimle beraber eşyayı gözden geçirmeğe başladı. Alâkayı uyandıracak hiç bir şey yoktu. Yalnız uzun bir saç örgüsü arkadaşının nazarı dikkatini celbetmiş olmalı ki eline aldı, uzun uzun muayene etti.

Müfettiş Veymut sordu:

— Bu saç örgüsü makiyanın bir parçası olsa gerek. Cinlilere benzemek için onları gibi uzun saçlı görünmesi icabederdi.

Smit saç örgüsünün merbut bulunduğu takma saç demetini ölünün başına geçirdi.

— Görüyorsunuz ya çok küçük kalıyor. Bu herhalde Kodbi'ye ait değildir, ama kimin? Şimdilik orası malûm değil... Söyleyin bana bakalım. Cesedi ne vakit buldunuz?

— Komersiyal Dok dubalarının altında, Laymhavs civarında. Tam bir saat evvel...

— Onu son defa ne zaman görmüştünüz?

— Dün gece saat sekizi çeyrek geçe.

Bana da:

— Kaç saattenberi ölüdür dersin, Petri? diye sordu.

— Aşağı yukarı yirmidört saattenberi.

— Şu halde Kodbi de Doktor Fu-Man-Cu'nun izi üzerinde idi. Bulduğu iz onu ölüme kadar sürükledi. Acaba geceyi nerelerde geçirmek niyetinde idi?

Müfettiş Veymut cevap verdi:

— Bana Rat Klif Hayveyde bir işi olduğunu söylemişti. Saat sekizde müdüriyetten beraberce ayrıldık o hazırlanmak üzere evine gitti. Çok kıskançtı. Tek başına çalışmağa bayılırdı. Hiç kimseye bir şey söylemezdi. Yalnız zannedirim ki bütün yaptıklarını günü gününe not def-

terine geçirirdi. Tabii bu notları okumak istersiniz. Bir dakika müsaade edin de şimdiki size adresini getireyim.

Telefona gitti. O sırada Komiser Rimon ölünün yüzünü örttü. Neyland Smit bayağı heyecanlanmıştı:

— Görüyor musun Petri, hemen hemen bizim muvaffak olamadığımız yerde onlar muvaffak oldular. Lâkin yalnız çalışmalarının cezasını da gördüler. Eminim ki Mason da, Kodbi de Doktor Fu-Man-Cu'nun peşinde idiler. Onları bu sarı canavar öldürdü.

— Peki, parçalanmış ellerin mânası ne?

— Allah bilir, sen Kodbi'nin ölümü boğulmadandır diyorsun?

— Öyle olması icap eder, çünkü başka hiç bir şiddet eseri yok.

Karakol komiseri lâfa karıştı:

— Lâkin doktor, dedi. Bu kabil değil. Kodbi fevkalâde güzel yüzerdi. Hattâ geçen sene yarım mil birinciliğini kazanmıştı. Mason'a gelince: O ise balıklarla yarışacak kadar mahirdi. Ben bunların kolay kolay boğulacaklarına pek inanmam.

Smit ümitsizce omuzlarını silktili:

— İnşallah bir gün nasıl öldüklerini öğreniriz, dedi.

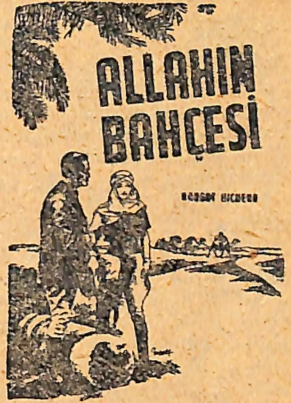
Komiser Veymut dönmüşü:

— Adresi öğrendim, dedi. Holt Karbor civarında 19 numara. Maalesef ben sizinle gelemiyecğim. Lâkin evi kolayca bulacağınıza eminim. Zaten hacet yok ya. Allaha şükür ki zavallının aile namına kimse yokmuş. Dünyada yapayalnızmış.

Veymut cebinden bir destane anahtar çıkardı.

— İşte, dedi. Defteri bulacağınız dolabın anahtarı. Sakın defteri yazı odasında filân aramayın. Misafir odasında bir köşede kitap raflarının üzerinde küçücük bir dolap içindedir.

(Arkası var)

YILDIZ ROMANLAR SERİSİNİN

3UNCU KİTABI

olan bu nefis eser, serisine has güzel baskısı, güzel cildi ve tamamını okumadan elinizden bırakamayacağınız akıcı üslûbu ve mevzuu ile satışa çıkarılmıştır. Serinin diğer kitapları gibi pek kısa bir zamanda biteceğinden emin bulunduğumuz bu güzel kitabı almak için acele ediniz.

Fiatı 3 liradır.

Çıkaran: Türkiye Yayınevi.
Adres: Ankara Caddesi
No. 36 İstanbul.

Sevgili okurlarımız:

Biricik mecmuanız

1001 Roman siz sevgili okurlarının gösterdiği sevgi ve alâka ile ikinci cildini de tamamlamış oluyor. Mecmuanızın daha birçok ciltler yapması ancak okurlarının göstereceği sevgiye bağlıdır ve okurlarımızın bu sevgilerinden emin bulunuyoruz.

Büyük SINKUO

Vadideki çoğu evlerin üzerinde büyük bir sis uzanıyordu. Fakat kasaba dışındaki büyük meydanlık güneş içindeydi. Meydanlıkta garip bir hayat kımıldanışı vardı. Sabahın sisleri arasından mantar bir şehir yükselivermişti.

Sirk kuruluyordu.

Safağın alacakaranlığında تنها kır yollarından geçip meydanlığa gelmişlerdi; kafesler, kamyonlar ve sirk erkânının evlerini teşkil eden, yaldız ve kırmızı çizgilerle boyanmış, üstü kapalı arabalar... Mahmur gözlü adamlar arabalardan atlamış, çadır bezleriyle ip alıp, zamanın kıymetini bilen insanların hummalı telâşıyla çalışmağa başlamışlardı.

Büyük çadır kurulmuştu. Fakat daha çatısı gerilmemişti. Aşağıda seyircilerin oturacağı yerler yapılıyordu.

Co Pringil'in kontrplaktan yapılma nişancılık pavyonu çoktan tamamlanmıştı. Co, kırk senedir pavyonunu daima herkesten evvel kurduğunu söyleyerek övünürdü. Ufak tefek, iğri bacaklı, boncuk gibi parlak mavi gözlü, çirkin bir adamdı. Pavyonunun önünde duruyordu. Yüzünde alaycı bir istihfaf vardı.

— Büyük Sinkuo! dedi. Amma büyük Sinkuo ha! Baksana...

Üstüne renk renk halkalar çizilmiş olan yuvarlak nişancılık hedefini gösterdi ve yer-

deki talas kırıntılarının üstüne tükürdü.

Çarli Sinkuo, Büyük Sinkuo, şöhreti dünyayı tutan büyük trapez artisti, eşsiz cambaz sesini çıkarmadı. Pavyonun kapısından giren güneş ışığı sert çizgili yüzüne vurmuştu. Boşluğa dikilen gözlerinde garip bir ifade vardı. Elleri hafifçe titriyordu.

Co Pringil dertli dertli başını sallıyarak:

— Yirmi seendir bir kere bile hedefe isabet ettiremediğini görmemişim, dedi. Bu sefer git de kurşunu pavyonun duvarına sapla! Şu ellerine bak! Seni bilmesem sarhoşsun derdim! Çarli!

— Efendim.

— Dün akşam düştüğün zaman bir yerine bir şey olmadı ya?

— Hayır. Altı, yedi metrelik bir yerden düşmek benim için nedir ki?

Co başıyla tasdik etti. Dün bunu haber verdikleri zaman ben de aynı şeyi söyledim. «Aman! Cim, Çarli'yi düşürdü! Altı metreden düştü! Müthiş şey!» dediler. Ben de dedim ki: «Çarli Sinkuo için altı metreden düşmek ne demektir ki! Haydi işinize! E-

minim Çarli şimdi yukarda numarasını tamamliyordur!»

Çarli'nin boşluğa bakan gözlerinin etrafında küçük küçük kırışıklıklar belirdi.

— Yanılmışsın * Co. Son numaramı yapamadım.

İğri bacaklı adamın bu sözlere inanmadığı besbelliydi:

— Gene söyle bakalım, Çarli. Hem de ağır söyle. İyi işitmedim herhalde. Bir şeyin yoktu, ama gene de numaranı tamamlamadın, öyle mi?

— Öyle.

Co Pringil gene yere tükürdü ve Çarli'ye arkasını döndü. Ölüm derecesinde olmadıktan sonra numaraya devam etmemek... Bu affedilmez bir günahı.

— Öyleyse sebebini izah et, Çarli.

Büyük Sinkuo başını kaldırdı. Bu, kumral saçlı, güzel çizgili, mânalı bir baştı. Kaç şehirde, kaç kasabada, büyük çadırın ışıkları bu kumral başın üstünde toplanmıştı. Çarli:

— Allah belâsını versin, Co! diyerek dışarı çıktı ve kafasını bir direğe çarptı.

Bir an olduğu yerde durdu ve yıllardır görmemiş gibi büyük bir hasretle, etrafındaki aşına manzaraları seyretti. Sonra ağır ağır yoluna devam etti. Baş eğikti ve ayakları, çamurların üstünde hafifçe sürükleniyordu.

ÇEVİREN :

NIHAL YEĞİNOBALI

Resimleyen : AYHAN

Birden taze ve berrak bir ses duyuldu:

— Çarlı!

Büyük Sinkuo'nun yüzünden bir gölge uçup geçti. Gözlerinde bir an derin ve keskin bir ısırap, bir korku belirdi. İştmemiş gibi yaptı. Başı önünde, yoluna devam etti.

— Hey, Çarlı! Bana bak sana!

Büyük Sinkuo istemiye istemiye durdu ve başını kaldırdı. Biraz ötedeki kırmızı ve yaldız çizgili arabanın basamağında oturan kıza:

— Vaktim yok, diye cevap verdi. Kasabada acele işim var.

Bön bön kıza baktı; güneşte parlıyan siyah başının güzelliğine, kırmızı dudaklarının baş döndüren cazibesine, körpe vücudunun berrak kuvvetine.

Haftalardan, aylardanberi kızı sadece görmek diline bir tutukluk, başına bir duman, ellerine bir beceriksizlik ve

riyordu daima... Sadece kızın gergin, güzel vücudu büyük çadırın tepesindeki yerinden fırlayıp havada kendine doğru uçarken, Büyük Sinkuo'nun onu yakalamak için açılan elleri titremez, beyni de billûr gibi berrak ve sakin olurdu. Kız:

— Gel bir parça, Çarlı, dedi.

Büyük Sinkuo: Vaktim yok, Lena, diye söylendi.

Lena'nın ona meraklı gözlerle baktığını biliyordu. Çünkü dün akşam numarasını tamamlamak istemeyişinin sebebini partöneri olan kızdan bile saklamıştı.

Lena, arabasının basamağından atladı ve:

— Öyleyse ben de seninle beraber geliyorum, dedi.

Çarlı irkildi: Hayır Lena. Gelemezsin... Çünkü... İşim biraz.. hususî de.

Lena bir an partönerinin yüzüne baktı, sonra siyah başını arkaya doğru itti.

— Pekâlâ, mademki gele-

mezmişim, gelmem.

Hızla döndü. Etekleri hafifçe hışırdadı. Büyük Sinkuo bir an onun arkasından baktı. Sonra gene başı önünde, ağır ağır yoluna devam etti. Her adımını, sanki düşünülerek yapılması icap eden mühim bir işmiş gibi, tereddütle, dikkatle atıyordu.

★

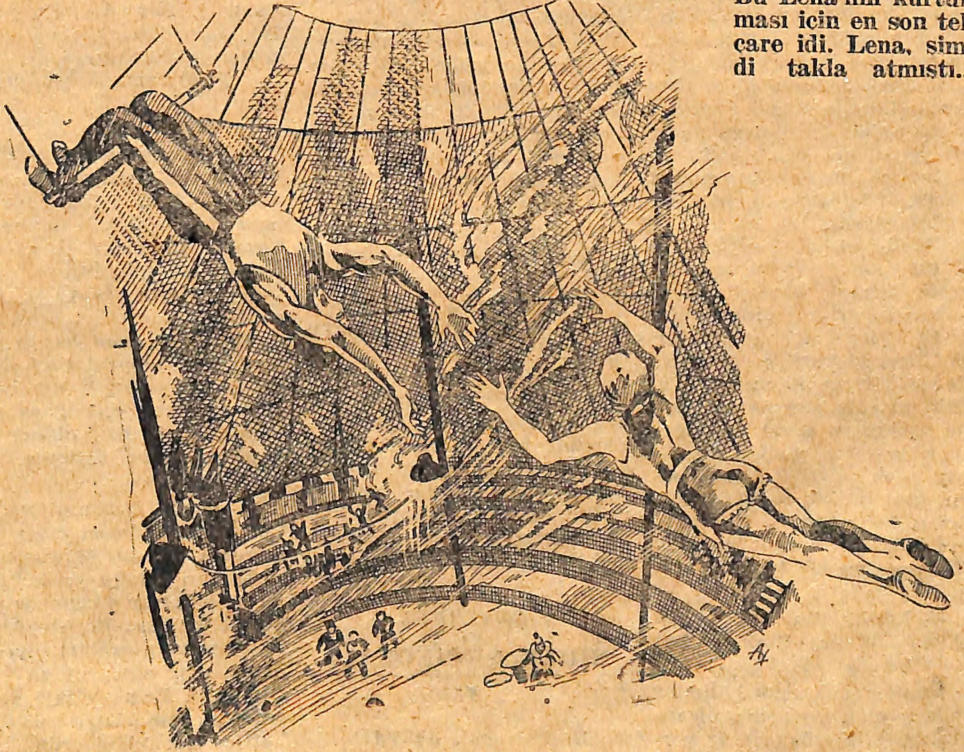
— Anlamıyorum, Çarlı...

Harikalar Sirkisi'nin direktörü Mastirmen çadırındaki masanın başında oturuyordu. Afallamış görünüyordu. Duyduklarına inanamıyor gibiydi.

— Anlamıyorum, Çarlı...

— Basit, patron... Çok basit... Doktor açıkça ve katiyetle söyledi. Kör oluyorum. Büyük Sinkuo'nun sesi ifade-sizdi. Bir saattanberi, doktorun yanından çıktıktan sonra kasabanın تنها sokaklarında dolaşırken bu iki kelimayı tekrar tekrar söylemiş

Bu Lena'nın kurtulması için en son tek çare idi. Lena, şimdi takla atmıştı...

durmuştu. Şimdi kendinin bu keimeleri bir başkasına söylediğini duymak o kadar garip gelmiyordu.

— Aman Yarabbim! Çarlı...

— Beş altı ay evvel farkına vardım. Gözlerime buğu gibi bir şey iniyordu. Arasıra, bir an için... Ama yukarıdayken hiç olmamıştı... Dün akşama kadar.

Dün akşam olan şey bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Cim'le karşılıklı yaptıkları umardı. Her zamanki gibi salıncakta sallanmış, boşluğa atılmıştı. Sonra, ansızın karşısındaki Cim'i görmez olmuştu. İçindeki bir anlık çılgın korku soğukkanlılığını mahvetmiş, içinden yavaş yavaş saymasını unutmuş... Ve düşmüştü.

— Ya Lena'nın numarası olsaydı, dedi.

Bütün gece bunu düşünerek uyanık yatmıştı. Lena'nın olabiliirdi. Gözlerine o karanlık perde indigi zaman, Lena, bir ok gibi gergin vücuduyla, kendini bekliyen ellerden emin, boşlukta ona doğru uçuyor olabiliirdi.

— Görüyorsun ya, patron. Bırakmam lazım artık. Bana bir şey olmasının ehemmiyeti yok ama, karşımdakilere...

— Belki de doktor yanılıyordur, Çarlı.

Bu beyhude bir teselliydi ve Mastirmen de bunun farkındaydı. Çarlı başını salladı.

— Bu sabah Co'nun pavyonundaydım. Yirmi senedir bir defa bile isabet ettiremezlik etmemiştim. Bu sabah kurşun gitti duvara saplandı. Karşımdaki hedefi görmediyordum ki...

Büyük patron ayağa kalktı, sonra gene oturdu. Ne söyleyip ne yapacağını bilemiyordu.

— Yazık, diye mırıldandı.

— Biliyorum, patron. Ama... Ne yapacağız?

Patron gözlerini yere indirdi.

— Bilmem ki... Belki de Cim...

Bunu söylemek güçtü. Bū-

yük bir darbe yemiş olan adama, işini bir başkasına devretmekten bahsetmek çok güçtü. Mastirmen yutkundu. Çarlı'yi senelerdenberi tanırdı; severdi de.

— Trapez numarasına devam etmeğe mecburum Çarlı. Cim'i de sen yetiştirdin. Senin yerine geçebilir mi?

Bitaraf davranmak zordu. Çarlı'nın gözünün önüne sadece Lena'nın bir başkasının kolları tarafından yakalanıp sarıldığı geliyordu. En nihayet ağır ağır söylendi:

— Geçebilir, herhalde. Fakat son numara için biraz daha uğraşması lâzım. Maaşmâfih, ben ona nezaret ederim.

Büyük Sinkuo patronuna doğru eğildi. Bütün bunları önceden düşünüp tasarlamıştı. Ne yapıp yapıp Lena'nın yanında kalması lâzımdı.

— Hayatta benim için sirkten başka hiç bir şey yok, dedi. Sirkte doğdum, büyüdüm. Ailemizin cambaz olan beginci nesliyim. Ömrümde sirkten maada bir şey görmedim. Başka türlü bir hayat süremem artık. Bana belki bir iş verebilirsiniz...

— Nasıl?

— Biletçilik, patron. Kıpıda durup bilet toplamaktan başka bir iş yapamam ki!

— Anlıyorum. Çarlı, doktor söyledi mi... Ne zaman?

— Söylemedi, ama aylar sonra, dedi. Geldiği zaman da, ansızın gelecektim.

— Ötekiler de çok üzülecek Çarlı.

— Ötekiler bilmemeli. (Büyük Sinkuo'nun sesinde kat'iyet vardı.) Onlara söylemeyeceğim. Sana söylemem lâzımdı. Ama etrafa yaymak niyetinde değilim.

— Ama neden? Sonra ne zannederler...

— Ne zannedeceklerini biliyorum. Ne yapalım, boyun eğmek lâzım. Ne de olsa artık hayatımın mânası kalmadı ki!

— Biliyorum. Ya... Lena ne olacak?

Büyük Sinkuo'nun kalbine bıçak gibi bir acı saplandı.

Sinkuo, ceketini ve pa-buclarını çıkarıp asafı attı, ayaklarını salıncığa taktı...

Aylardır kalbinin gizli bir köşesinde, gizli bir hülya beslemişti. Lena'yla kendisi hakkında bir hülya. Ve bu hülyanın bir gün gelip hakikat olacağını düşünmüştü.

İşte! Yabancı doktorun söylediği bir kaç ecnebi kelime bütün bunları sona erdirmişti. Lena'nın merhamesini istemiyordu. Çünkü Lena, Sinkuo'nun kör olacağını duyunca ona iyilik olsun diye evlenmekte ısrar edecekti. Halbuki Büyük Sinkuo buna tahammül edemezdi. Fakat Lena'dan uzaklaşmağa da dayanamazdı.

— Lena hiç bir şey bilme-

memeli. Varsın o da beni korkak zannetsin.

Mastırmı ağır ağır başını salladı:

— Lena'yla sen uğraş. Ben konuşacak olursam hakikati söylemeden kandıramam.

★

Büyük Sinkuo büyük çadırın kapısındaki perdeyi kaldırdı ve içeri gitti. İçerisi loş, serin ve boştu. Büyük Sinkuo memnun oldu.

Birazcık burada kalmak

istiyordu. Etrafı saran hafif sirk kokusu talaş, deri, ot ve gübre kokularının birleşmesinden doğan o aşına koku, Büyük Sinkuo'ya içkiden daha fazla tesir ederdi.

Ansızın, çadır kapısının açıldığını görmeden, Lena'nın girdiğini hissetti ve hafifçe içini çekerek döndü. Lena:

— Buraya bak Çarli, dedi. Neyin var, Allahışkına? Sa-
bahtanberi seni arıyorum.

Çarli sesini çıkarmadı. Bir şey söylerse çocuk gibi ağlayacağını biliyordu.

— Çarli, söylesene, ne oldu?

Çarli yutkundu ve: Bir şey yok, dedi. Kasabada işim vardı. Sonra... Son zamanlarda üstümde bir neşesizlik var.

Lena ilerledi ve elini hafifçe Çarli'nin koluna koydu. Bu narin parmakların teması Büyük Sinkuo'nun tenini ateş gibi yakıtı, ta kalbine kaddar. Lena:

— Dün akşam düştüğünde incinmedin ya? diye sordu. Cim'in ellerini tutamadığını görünce yürüme ağızma geldi.

— Yok canım, hiç bir şey olmadım... Bana bak, Lena, Cim'i nasıl buluyorsun?

— Ne demek?

— Cambazlığını yani. Ona itimat edebiliyor musun?

— Galiba. İyi bir cambaz, genç ama...

Çarli sahte bir hevesle altı:

— Genç ama, ne ziyanı var? Harikulâde istidatlı. Hele son zamanlarda çok terakki etti. Öyle zannediyorum ki benim son numarayı bile üzerine alabilir.

— 'Bizim numarayı mı?

Ansızın çadır kapısının açıldığını görmemişti ama, Lena'nın içeri girdiğini hissetmişti...

— Evet. Yapamaz mı, dersin?

— Bilmem. Belki yapabilir.

Sinkuo kuruyan dudaklarını yaladı.

— Yazık, kendini gösteremiyor. Ben durdukça göstermeyecek de. Onun için, düşündüm ki...

— Çarli, ne demek istiyorsun?

Büyük Sinkuo sükûnetle: Cim'i bulup da son numarayı bir prova etseniz çok iyi olur, dedi. Ben artık bu işi bırakıyorum.

Ansızın kendini çok, pek çok yorgun hissetti. Lena'nın yüzündeki tebessüm sönmüştü. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Lena:

— Demek... Demek beni yüzüstü bırakıyorsun? diye sordu.

Büyük Sinkuo'nun içinden, başını onun siyah saçlarına gömüp gözlerinin karanlık sırrını itiraf etmek geldi. Fakat kendine hâkim oldu ve sadece:

— Meseleye bu gözle bakmağın muvafık buluyorum, ne diyebilirim ki! diye cevap verdi.

Lena'nın gözlerindeki şaşkınlığı gördü. Kız, Çarli'nin hareketine bir sebep bulmağa çalışıyor gibiydi. En nihayet çaresizlik içinde omuzlarını silkti ve:

— Pekâlâ, gidip Cim'i bulayım, diyerek çıktı.

Büyük Sinkuo geniş, yüksek çadırın loşluğu içinde yapayalnız kaldı. Bez duvarlardan sızan hafif ışık, çelik direklere masmavi bir renk veriyordu.

Kenarları kırmızı çizgili mavi üniformasının içinde Büyük Sinkuo bambaşka görünüyordu. Büyük salonun kapılarından birinde durmuş bilet topluyor ve gelen müşterilere talimat veriyordu.

Yaz geçip kış gelmişti. Harikalar Sirk'i de artık oradan oraya gezerek çadırlarda temsiller vermektен vazgeçmiş, büyük, kapalı salonuna taşınmıştı.

Kapıda makine gibi bilet tophyan Çarli Sinkuo düşünüyordu... Hayatındaki değişikliği... Lena'yı... Geçen yaz günlerini.

Aklına kör olacağını ilk defa getirdiği gün geldi. O günden sonra tam üç gün Lena'yı görmemişti. O gece tenha kır yollarında ilerlerken, Lena kendi arabasını bırakmış ve Çarli'nin yanına gelmişti. Çarli ağır bir kamyon sürüyordu. Lena ona sokulup hafifçe gülümsemiş ve siyah başını Büyük Sinkuo'nun omuzuna dayıyarak uyuşmuştu. Hanımeli kokan yıldız ışığında ilerlerken, Çarli bir kaç saat için her şeyi, her şeyi unutmuştu...

Sonra bir gün, Cim'i bir birahane garson kızla gülüşüp viski içerken yakalamıştı. Hafifçe gülümsedi. Delikanlıyı nasıl bir çocuk gibi döğmüş ve bir trapez sanatçısının iki şeyden, kadından ve içkiden sakınması lâzım geldiğini öğretmişti!

Ondan sonra, hemen ertesi günü gözlerine bir perde inmişti... Hem de Lena'nın önünde.

Lena'nın neşeli bir şarkı söylediğini duyarak ilerlemişti. Bir an, kızın güneşte parlayan siyah saçlarını görmüştü. Sonra... Beyninin ta içinden doğru bir karanlık fıskırarak bütün dünyayı kaplamıştı. Elini alına basırmış ve bir dakika için gözlerini yummuştu. Perde kalktığı zaman da Lena'nın endişeli gözlerle kendine baktığını görmüştü. Zavalı Lena! Büyük Sinkuo'nun bir derdi olduğunu seziyordu ama, ne olduğunu anılamıyordu.

Çarli, Cim'i düşündü. Cimle Lena iyi uyuyorlardı. İki kişi de gençtiler. Hem Cime de fena delikanlı değildi. Çarli, Cim'in ara sıra gizli gizli Lena'ya baktığını görür ve delikanlının hislerini anlardı. İlk defa gördüğü zaman için den Cim'i öldürmek gelmişti. Ama insan nelere alışmıyordu ki...

Lena, ona sokulup hafifçe gülümsemiş ve siyah başını Büyük Sinkuo'nun omuzuna dayıyarak...

Ahali akın akın içeri hücum ediyordu. Temsil zamanı yaklaşmıştı. Bu gece salon her zamankinden daha kalabalıktı.

Vantilatörler işlemeğe başlamış, çalgıcılar yerlerine geçip sazlarını akort etmeğe koyulmuşlardı. Birisi bir düğme çevirdi ve salon ışığı garkoldu. Sigara dumanları, hafif mavi buğular gibi ağır ağır kalkanıyordu.

Ansızın, çalgıcılar oynak bir hava tutturdular. Bir kahkaha duyuldu ve tünele benzeyen geçitten eşeğini tersine süren hokkabaz Coey girdi.

Temsil başlamıştı. Çarli arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Coey'in her girişinde aklına mazi gelir ve

İçini bir sızdır alırdı.

Temsil devam ediyordu.»

— Dünyanın en büyük cambazları Sinkuo ve Sinku-et...

Çarli'nin boğazında bir şeyler düğümlendi. Cim'e de kendi isminin verilmesine razı olmuştu. Şimdi iki projektör geçidin ağzına çevrildi. Cim'le Lena yanyana duruyorlardı. Çarli her zamanki gibi gözlerini Lena'ya dikti. Ahalının alkışına cevaben e-lyile buseler gönderen ufak bir hayalet... Bir kuş gibi sekerek çelik direğin dibine geldi ve Cim'in de yerine geçmesini bekledi. Çalgıcıların çaldığı oynak hayaya ayak uydurarak, ip merdivenlerden yukarı, salonun tam tepesine çıktılar.

İşte tam tepeye vardı... Şimdi ufak bir torba alıp başına geçirecek... Sonra Cim'in sesi duyulacak... Lena saymağa başlayacak. «Beş.» der demez ayaklarını salıncağa geçirerek fırlıyacak... Sonra havada bir takla atarak salıncaktan kurtulacak, ve ayaklarını salıncağa geçirmiş ona doğru sallanan Cim, onu bileklerinden kavrayıp kendine çekecek...

Salonun karşı tarafında bir şey gözünü çekti... Bir an nefesi kesildi. İlk defa olarak, gözlerinin kendini aldatmış olmasını temenni etti. Fakat yanılmamıştı. Tünel gibi geçidin ağzından bir duman geliyordu.

— Yangın var!

Sevirci kitleleri bir deniz gibi dalgalandı. Ansızın durdu. Sonra binlerce ses yükselerek birbirine girdi.

Ve Lena yukarıda... Bekliyordu.

Çarli Sinkuo birbirlerini çikniyerek kaçışan ahaliyi yara yara ilerledi. Lena olanı anlamış, başındaki torbanın düğümünü çözmeğe çalışıyordu. Fakat telaşından parmakları birbirine dolaşıyordu.

Bir an tereddüt etti, sonra ip merdivenlerden aşağı inmeğe başladı. Fakat tam o sırada ipler alev almıştı. Le-

na gerisin geri en yukarı döndü ve çelik direğe büzülüp beklemeğe başladı.

Projektörler hâlâ yanıyordu. Çarli öfkeli öfkeli direğe baktı. Cim de hâlâ yukarıda idi. Lena'nın tek kurtuluş çaresi Cim'di. İkisi de soğuk kanlılıklarını muhafaza edip numaralarını yaparlarsa, Lena Cim'in tarafına geçerdi. Cim'in merdiveni sağladı.

Fakat Çarli'nin bu ümidi boşa çıktı. Cim, bir an, panik içinde aşağıdaki duman dolu, baş döndürücü uçuruma baktı. Sonra deli gibi merdivenlerden aşağı inip kayboldu...

Büyük Sinkuo çelik direğe erişti ve acele acele tırmanmağa başladı. Bir kere: — Sakin ol, Lena! diye bağırdı.

Lena sevinçle: Çarli! diye cevap verdi.

Büyük Sinkuo direğin en tepesinde durup Lena'ya bakınca büyük bir gurur duydu. İçinde bulunduğu vaziyetin bütün fecatine rağmen, genç kız metanetini kaybetmemişti.

Sinkuo ceketini ve pabuçlarını çıkarıp aşağı attı, ayaklarını salıncağa taktı.

Ve boşluğa doğru uçmağa başlar başlamaz, gözlerine simsiyah bir perde indi. Karanlığın, beynini delerek gözlerini ve bütün salonu kapladığını âdetâ maddî bir acıyla hissediyordu.

Karanlık perdenin arkasından, cehennemin bütün şeytanları onunla alay ederek sırtıyor, aşağıdaki yangının ışığını andıran tiz, çirkin kakahalar atıyorlardı. Büyük Sinkuo'nun görmeyen gözlerinin önünde korkunç resimler uçuşuyordu. Berrak çizgili vücudu ok gibi gerilmiş, Lena, kendini bekliyen ellerden emin, boşlukta uçarak geliyor...

Büyük Sinkuo sanki cehennemde uçuyordu. Fakat içinin bütün kargaşasına rağmen, beyninin köşesinde sakın bir ses: «Onyedî, onsekiz, ondokuz...» diye sayıyor-

du.

«Yirmi, yirmibir, yirmi-iki...»

Bu Lena'nın kurtulması için en son ve tek çareydi. Lena şimdi takla atmıştı, herhalde. Büyük Sinkuo, cambazlığının bir parçası olan zaman hissiyle onu yakalamalıydı, gözleri körse bile.

Ellerinin titremesi durdu. Beyni billür gibi hıraklaşıp sakinleşti.

«Yirmilüç, yirmidört...»

Parmakları çelik kısıkaçlar gibi Lena'nın bileklerine sarıldı.

Sonra kollarında Lena'nın yarı baygın vücuduyla ip merdivenlerden aşağı indi.

Aşağıda sirk efrağı toplanmıştı. Türlü türlü kıyafetleriyle garip bir manzara teşkil ediyorlardı. Fakat Büyük Sinkuo onları görmüyordu. Gözlerindeki karanlık perde sıyrılmamıştı. Büsbütün kör olmuştu artık.

★

— Hiç uyanmıyacaksın sandımđı Çarli...

— Kaç gün oluyor, Lena?

— On gün. Çarli... Sen kalkar kalkmaz Cenubi Fransa'ya gidiyoruz. Hem biliyor musun, patron bizim için yeni, geniş bir araba yaptırdı.

Büyük Sinkuo'nun yüzünde büyük bir ışıık belirdi... Ve söndü.

— Hayır, Lena. Böyle bir şey kabul edemem biliyorsun.

Lena küçük serin elini onun ağzına kapadı:

— Çarli, sersem. Hastalığını içine akıtıp kendi kendini yiyeceğine bana söyleseydin, bu kadar ıstırap çekmezdim. İnsan hiç bir tek doktorun sözüyle kifayet eder mi? Sen hastayken ben tam üç tane doktor getirttim. Üçü de gözlerinin ameliyatla açılabilceğini söylediler.

Büyük Sinkuo ağır ağır doğruldu. Gözlerindeki karanlık perde sıyrılmamıştı ama, saadet cennetinin kapılarının açıldığını görebiliyordu.

O günkü gazetelerin hepsinde de aynı havadis vardı. Hemen hemen hepsi de vakayî iki  c satır lık yazılarla bildiriyorlardı. Bu hususta en uzun yazı  T rkiye  de   km   . Aynen alıyoruz:

ESRARENG Z BİR  L 

Evvelki gece Sultanahmet civarında dolanan bekçi Kayserili Ahmet Satmaz yan sokaklardan birinde yerde yatan bir adam görmüş, geç vakte kadar içip de böyle gece yarısından sonra sokakta sızıp kalm   bir adam zannederek yanına gitmiş. Fakat adamın sırtına saplanan bir bıçakla öldürülmüş olduğunu g rm   tir. Cesedin kim olduğu anla ılamam  tır. Savcılık derhal meseleye el koym   tur. Gazetemiz makineye verileceği son dakikaya kadar da bu esrar perdesi yırtılamam   tır.

Bu yazının çıktığının ertesi günü idi. Yaman idarehaneye geldi. Yorgundu. İzmir'de Bornova'daki bir tanındı ının davetine gitmiş ve  Kara Acuze  meselesini halletmi ti.

Yaman memnun değildi. Şöyle evine çekilip bir iki gün dinlenmek istediği halde buna imkân bulamıyordu. Bu yeni vaka da ona i   kartıyordu.  ld r lenin kim olduğunun iki gün içinde anla ılamam   olması ondaki merak damarlarını rahat bırakmıyordu.

Gazetede ki havadis i bir kere daha okudu. Odasına hizmet eden  ocu a:

— Ben müdüriyete kadar gidiyorum. Gelen olursa idare edersin, dedi.

M d riyette büyük bir h sn  kabul gördü. İzmir vakasını bir kere de ona anlattırdılar. Yaman hik yesini bitirdikten sonra:

— Canım bu geçmiş bir hik ye... Bugünkü bahislere gelemim, dedi.  u Sultanahmet'te bulunan cesedin kim olduğu anlaşıldı mı?

— Biraz evvel, dediler.

— Kimmi ?

— Mütekait ve kimsesiz

B LMECEL  HİKAYE

Yazan :

M. C. GÜNDOĞDU

Resimleyen : F RUZ

bir adam. Gedikpa a'da bir pansiyonda oturuyormu . Pansiyon sahibi kiracısının iki gündür gelmediğini görünce polise müracaat etmiş.

— Demek ki bu adam muntazam bir hayat süren bir adamm  . Pansiyon sahibinin böyle iki gün içinde meraka d   erek polise m racaati bunu gösteriyor.

— Pek  yle de değil. Adam pansiyonu, öldürülmeden bir gece evvel tutmuş. E yalarını getirmiş. Pansiyonda bir gece yatm  . Sonra kaybolmuş. Pansiyoncu kadın, hakkile taniyamadı ı bu adamın esasen bazı hallerinden şüpheye d   m  . Hemen polise haber vermiş.

— Nesinden   phelenmi ?

— Pansiyoncu her m   teri ile olduğu gibi, bununla da bir pazarlığa gireceğini d   n erek odasına fazla kira istemi . Adam hiç ses çıkarmadan hemen kabul etmiş hatta  c aylık da peşin ver-

mi .

— Demek ki zengin bir adam.

— Daha hakikati pek anlıyamadık. Yalnız pansiyoncu kadına verdiği isimle, mütekait olduğunu söylediğini biliyoruz. Adamın eşyalarını pansiyona getiren arabacı Cemal'i aratıyoruz.  zimizi bu taraftan takip edersek daha bazı mühim şeyler   renece imiz muhakkak.

Yaman, matbaaya sonra evine gidip güzel bir banyo yaptı ve yattı. Ertesi gün matbaaya inmek istemiyordu ama yapamadı. Saat dokuzda evinden  ıktı. Matbaaya geldiği zaman ölüm hakkında polis müdüriyetinden aldığı mal matı gözden geçirdi. Oldukça tafsil t vardı. Kim olduğu filân hepsi anla ılm   tı. Fakat bunlar kâfi şeyler değildi.

Yaman, tekrar polis müdüriyetine gitti. Tam vaktinde gitmişti. Cinayet kısmı  efi adamın pansiyona getirdiği eşyaları tetkike gidiyordu. Beraber bulunmak müsaadesini aldı. Hattâ, o bunu istemeseydi bile  ef belki zorla götürecekti. Heps i Yaman'la beraber bulunmaktan, onun en kar   k görünen şeylerden hemen bir ip ucu gösteren düşüncelerinden zevk duyarlardı.

Otomobilde şunları   grendi.

Adam buraya ta ınmadan evvel Aksaray'da Ali Bakkal  ıkamazında küçük bir evde oturuyormu . E yaları getiren arabacı yükünü aldığı yer olarak burasını tarif etmişti. Kom  lar, ihtiya ı çok garip tabiatlı buluyorlardı. Ya ay ından ve giyin  inden vakti h li yerinde olduğu anlaşılan Bay Mehmet Muttalıp G rsel kimse ile konu mazm  . Hattâ evinden bile pek az  ıkar  . Evinin içini Ay e isminde ihtiyar bir dul kadın g r y rm  . Kad ndan alınan ifadeye nazaran Bay Muttalıp evden çıkmadan bir gün evvel bir mektup almış.

Okuyunca büyük bir şaşkınlığa düşmüş. Âdeta korkmuş. Kadının hemen hesabını görerek evden çıkmış.

Bay Muttalıp'ın tuttuğu pansiyonun önüne gelmişlerdi. Otomobil Gedikpaşa yokuşundan indikten sonra bir iki sokağa sapsmış ve iki katlı kâgir bir evin önünde durmuştu. Kapıyı açan şişman bir Ermeni kadını, gelenlerin kim olduklarını öğrenince hemen yukarı çıkarttı. Kadının başına gelen bu halden çok üzüldüğü belli idi.

— Ah... diyordu. Ben bilirdim ki bu adam böyle bir adamdır. Fakat bunca senedir pansiyonculuk eder bu odamı kiraya verirdim. Böyle eli açık bir adam görmemişimdir.

Adamın bütün eşyası bir sandık ile iki bavuldan ibaretti. Bavullarda çamaşır vardı. Sandıkta bir kaç kitap, bir evrak çantası ile elbisele ri duruyordu. Evrak çantasını açınca bir yığın mektupla adamın tekaüt maaşı cüzdanını ve hüviyet cüzdanını buldular.

Başka nazarı dikkati çebedecek mühim bir şey yoktu. Hüviyet cüzdanından adamın hakikaten Mehmet Muttalıp Gürsel isminde olduğunu öğrendiler.

Sıra mektupların tetkikine gelince mesele değişti. Mektuplar hemen hemen tanıdık ve arkadaşlarından gelen şeylerdi. Yalnız en üstte duran ve zarfının yeniliğinden yeni olduğu belli olan ve yazı makinesi ile yazılmış bir tanesi vardı ki bu çok işe yarıyacaktı.

Mektupta ne imza ve ne de zarfın arkasında bir adres vardı. Mektubun zarfını uzun uzadıya tetkik eden Yaman pulun üstünde «Kadıköy» damgasını okudu. Damga çok temiz çıkmıştı. Ve posta tarihi de çok yeni idi. Cinayet şubesi şefi ile yaptıkları bir hesapta bunun hakikaten cinayetten üç gün evvel postaya verilmiş olduğunu da gördüler. Mektubu ehemmiyeti dolayısıyla aynen aşağıya ya-

zıyorus.

Bay Muttalıp;
Aramızdaki eski arkadaşlık ve kardeşlik dolayısıyla sana şu mektubu yazmağı doğru buldum. Seni öldürceğine yemin eden birisi vardı ya. Onu dün Köprüde gördüm. Rize'de bulunduğumuz zaman yemin eden bu çocuğun sonradan bunu bir kaç yerde daha tekrar ettiğini duymuştum. Beni tanımadan yanımdan geçti. Tesadüfler bazan çok garip oluyor. Bir iki saat sonra tanıdıklardan birisinden onun seni aradığını öğrendim. Hattâ Aksaray'da oturduğunu biliyordum. Tanıdığım: «Aksaray civarında oturduğunu biliyorum, geçmişini unutmak lâzım. Adresini bilsem gidip elini öpeceğim» demiş.

Bunun, senin mufassal adresini öğrenmek için kullandığı bir hile olduğunu zannediyorum. Dikkatli davran. Hattâ istersen evini bile değıştir. Ne olur ne olmaz diye mektubuma imza da atmıyorum. Kim olduğumu bileceğine eminim. Hatırlıyamazsan bir dost diyip geçiver. Selâm.

Müdüriyete dönüp de Yaman'la, cinayet masası şefi karşı karşıya oturdukları zaman söze evvelâ Yaman başladı:

— Mesele biraz aydınlanıyor, dedi. Elimizde katil olarak farzedebileceğimiz birisi var. Bu adam Rize'de bulunduğu zaman birisine fenalık yapmış. Sonra bu fenalığa uğrıyan maktulü öldürmeğe yemin etmiş. İstanbul'a gelip aradığını da biliyoruz.

— Bunu ikisini müştereken tanyan birisi maktule imzasız bir mektupla haber veriyor.

— Mektup da Kadıköy'ünden postaya atılmış.

— Elimizde bir malûmat daha var. Bu ihbar mektubunu yazan adamın Rize'de maktulle beraber bulunduğunu da biliyoruz.

— Anlaşılan Bay Muttalıp mektubu alınca izini kaybettirmek fikrini doğru bularak

derhal evinden çıkıyor.

Artık bundan sonra mesele Kadıköy'ünde oturan bu dostu bulmaya kahyordur. Bu iki taraftan yürünerek halledilebilirdi. Bir İstanbul'da tahkikata devamla, bir de Rize'den sorulmakla.

Yaman, polis müdüriyetinden ayrıldıktan sonra matbaya geldi. Derhal «Türkiye» gazetesinin Rize'deki muhabirine hitaben uzun bir telgraf müsvedesi hazırladı.

Araya giren ufak tefek hâdiseler arasında Yaman telgrafının cevabını bekliyordu. Tam bir hafta sonra bir taahhütlü mektup geldi. Oduka uzundu. Anlaşılan muhâbir bu kadar uzun bir telgraf çekmek istememişti. Mektubun çok kısa bir hulâsasını veriyoruz. Muhabir:

Bay Muttalıp'ın zamanında Rize'de memur bulunan ve onunla iyi konuşanlardan şimdi İstanbul'da ve Kadıköy'ünde oturduklarını anhyabildiğim üç kişi var.

1 — O zamanki hükümet doktoru Şeref Saim... Kadıköy'ünde bir muayenehane açmış bununla geçiniyormuş.

2 — Orman müdürü Hidayet Mümtaz. Şimdiki halde mütekait. Kadıköy'ünde Moda taraflarında oturuyormuş.

3 — Bayındırlık müdürü Hüseyin Aşkı. İstanbul'da ufak tefek bayındırlık işleriyle uğraşıyor. Mütekait. Kadıköy'ünde Yeldeğirmeni civarında oturuyor. Bir kaç güne kadar bu zatların mufassal adreslerini bildireceğim.

Yaman, mektubu alınca hemen polis müdüriyetine gitti. Bu işle bizzat meşgul olan cinayet kısmı şefi mektubu okuduktan sonra:

— Yaman bir muhabiriniz var. Bravo. Her yerdeki adamlarınız böyle ise sizi tebrik ederim. Bizim de Rize'den aldığımız malûmat hemen hemen bunun aynı. Hükümet doktoru ve bayındırlık müdürü mühendis Hüseyin Aşkı bize bildirilen şahısların ay-

ni. Yalnız doktor sizlere ömür. Altı ay evvel vefat etmiş. Orman müdürüne gelince, biz bunu bilmiyorduk. Buna mukabil bize gelen listede bir de tüccardan Zekeriya Ali var. Bu zat de İstanbul'da ve Kadıköy'ünde. Hattâ bunları bugün için buraya çağırıttım. Biraz evvel kendilerle görüştüm. Mektubu gösterdim. Üçü de yazmadıklarını söylediler. Şimdi bu orman müdürünü de buldurup bir de ondan soralım.

Ertesi gün öğleden sonra Yaman'a telefon eden şef orman müdürünün de bulunduğunu ve biraz sonra müdüriyete geleceğini söyledi.

Yaman durur mu? Hemen gitti.

Orman müdürü gittikten sonra ikisi de sustular. Mesele ümit ettikleri kadar kolay olmanıştı. Yaman, piposunu yakıp biraz düşündükten sonra

— Şu zarfı bir kere daha görmek işiyorum. Pul nazarı dikkatimi celbetmişti, dedi.

Zarfı aıp dikkatle tetkik etti. Sonra polis şefinin kulağına bir şeyler söyledi. Şef de zarfı alıp baktı.

— Faa bir fikir değil, dedi. Tecrbe etmekten hiç bir

şey kaybetmeyiz. Düşündüğün gibi onlara birer mektup yaz.

Yaman hemen matbaaya döndü. Bir mektup yazdı.

Bu mektubu üç nüsha olarak daktilo ettirtti. Mektupları gönderdi.

Üç gün sonra üç yerden de cevaplar gelmişti. Yaman zarfları hemen polis müdüriyetine götürdü. Tüccardan Zekeriya Ali'nin zarfını uzatarak, cinayet şubesi şefine:

— İşte, dedi. Pula bakınız. Mektubu yazanın bu olması lâzım.

Hakikaten bu zat sıkı bir sorgudan sonra inkâr edemedi. Mektubu kendisinin yazdığını, fakat böyle cinayetli bir işe karışmak istemediğinden ve korktuğundan inkâr ettiğini söyledi. Katilin ismini de verdi.

Acaba Yaman pulda ne

görmüş ve aldığı cevaplardan mektubu yazanı nasıl bulmuştu?

GEÇEN SAYIMIZDAKİ HİKÂYENİN ÇÖZÜŞÜ

Muhasebeci Nuri'nin masum olduğunu anlıyan Yaman'la polis müdürü, bu adamın şerefini de kurtarmak istemişlerdi. Ve bunun için de ölen adamın ismini saklamağa karar vermişlerdi. Çünkü ölen bu adam, muhasebeci Nuri'nin babası idi.

PERDEDEN PORTRELER

Bugün beyaz perdede tam mânasıyla güzel erkek tipini canlandıran bir çok aktörler var. Meselâ Richard Greene, Tyrone Power, Alan Ladd, Errol Flynn bunların başlıcalarıdır. Robert Taylor'ı bu katagorinin en başta gelenidir. Beyaz perdenin güzel erkeklerinden söz açıldı mı ilk akla gelen kimse Taylor olur.

Bir zamanlar bu güzel erkeklik ünvanı onun şöhretini bile baltalıyordu. M-G-M. idarecileri bir zamanlar onun güzelliğine o kadar ehemmiyet vermişler ve yıldızı bu cephesinden reklâm etmişlerdi ki bir çok kimseler onun erkekliğinden dahi şüphe etmeğe başlamışlardı. Yıldızın sanat kıymeti, tama-

men ikinci plânda kalmıştı. Hakkında türlü türlü çirkin dedikodular uydurulmuştu.

Bu dedikodular yıldızın hayranları üzerinde fena tesirler yapmağa başladıktan sonra M-G-M. idarecileri hatalarını anlamışlardı. Ve derhal harekete geçerek onun erkeklik tarafını ön plâna alarak yıldızı reklâma başla-

mışlardı. İlk iş olarak ona o zamanın en meşhur kadın yıldızlarından Maureen O'Sullivan'la birlikte «Çılgır Gençlik» ve «Döğüşe Hazır!» gibi üstüste spor ve hareket filmi gevirtmişlerdir.

Seyircinin bu filmleri yadırgamadığını görünce ona bu gibi roller vermeğe devam etmişlerdir. Bu fasıldan olarak Wallace Beery'e «Esir Tüccarları», Lana Turner ve Van Heflin'le «Gangsterin Hilesi», Brian Donlevy'yle «Kara Suvari» gibi macera filmlerinde oynamıştır. Bu sayede yıldız hem beyaz perdeden uzaklaşmaktan kurtulmuş, hem de perdede her çeşit rollere çıkabilecek bir duruma gelmiştir.

Robert Taylor yahtı ta samini dostlarının onu çağıracağı gibi Bob bundanotuz dört yıl önce 5 Ağustos 1912 de dünyaya gelmiştir. Babası tanınmış doktorlardandı. Karısının tutulduğu hastahâğe çare bulmak üzere otuzdört sonra tıp tahsiline başlamış ve muvaffak olmuştu. Glunun da kendisi gibi doktor olmasını istiyordu. Bu neslek Robert'in de hoşuna gittiği için tahsile dört ell sarılmıştı.

İlk ve orta tahsilini bulunduğu kasabada yaptıktan sonra California'daki Fmona Kolejine gitti. Orada iki sene okudu. Bu müddet zarfında mektepte iki şyde kendisini gösterdi. Biricisi mektebin temsil kolunda ikincisi de tenis maçlarında. Sene sonunda kolejin nsafirlerine verdiği bir müsne-rede kendisini M-G-M. şidyosunun direktörlerinden birisine beğendirdi. Adam aün sanatından ziyade yakışıklılığına hayran kalmıştı.

Temsilin sonunda Robt'ı yanına çağırarak kendine

Robert Taylor

Resimleyen : SURURİ

uzun müddet bir kontrat teklif etti. Böyle bir teklif onun da işine geldiğinden hiç te reddüt etmeden kontrata imzasını kondu. Tabii imza ile birlikte doktorluk mesleği de suya düştü. Bundan sonra uzun aylar stüdyo Taylor'a kontrat mucibince sade hah-tahgını verdi. Onu hiç çalıştırmadı. Bedava yere para almak Robert'e ağır geliyordu. Ona filmlerde rol vermezlerse kontratını bozacağını stüdyo idarecilerine söyledi. Paçaları tutuşan idareciler ona ufak bir tecrübe filmi çevirttikten sonra «Sosyete Doktoru» filminde ufak bir rol verdiler.

Bu filmde kendisini göstererek daha iyi rollere çıkmağa başladı ve Greta Garbo'yla «Kamelyalı Kadın» filmini çevirerek perdedeki şöretini o zamanların en yüksek derecesine çıkardı. Jean Harlowe, Eleanor Powell, Myrna Loy, Irene Dunne, Norma Shearer, Hedy Lamarr, Greer Garson, Lana Turner gibi beyaz perdenin meşhur kadın yıldızlarıyla oynadı. Halen Katherine Hepburn'la birlikte «Oradaydılar» isimli bir gangster filmi çeviriyor. M-G-M. idarecileri bu iflmi bitirdikten sonra ona Greer Garson'la başka bir film çevirtmek istiyorlar.

Taylor'un tayyareciliğe karşı çok büyük bir hevesi vardır. M-G-M. idarecileri bunu bildiklerinden Amerikan donanmasının «Cehennem Kedileri» adıyla meşhur hava skuadronuna ait filmi çevirdikleri zaman başrolü Robert'e verdiler. Bizde «Uçuş Emri» adıyla gösterilen bu filmde yakışıklı yıldız Walter Pidgeon ve Ruth Hussey'le oynuyordu.

Amerika harbe girdikten sonra Taylor «Cehennem Kedileri» skuadronunda çalışmak üzere donanma hava kuvvetlerine gönüllü olarak girdi. Fakat havacılık kampından iyi derece ile mezun olduğu halde yaşının geçkin olması dolayısıyla onu bu skuadrona vermediler. Onu

Sahifelerimizi süsleyen resimlerde : Taylor'un güzel bir portresi ile onun birdenbire yıldızlığa ulaşmasına sebep olan (Çılgın Gençlik) filminden bir sahne- de güzel yıldız Maureen O'Sullivan'la görmekteyiz...

başka bir kampa teğmen rütbesiyle savaş pilotu yetiştirmesi için hoca olarak tayin ettiler. Robert bu vaziyetten hiç müteessir olmadı. Çünkü yetiştirdiği gençlerden birkaçı bu birliğe giriş imtihanını kazanarak «Cehennem Kedileri» ünvanını almışlardı.

Taylor şimdiye kadar üç defa güç durumunda kaldığını söyler. Bunlardan birincisi Greta Garbo'yla «Kamelyalı Kadın» filmini çevirdiği sıradadır. O zamanlar Taylor çok sıkılgan ve utançga bir gençti. Bukadar meşhur bir kadın artistle film çevirmek onu memnun edeceği yerde sıkıyordu. Filmin bir yerinde mevzu icabı Taylor'un Greta'yı kucagina alıp öpmesi, sonra koltuğa yatırması lazım geliyordu. Taylor bu sahneyi çevirirken o kadar sıkılıp şaşmıştı ki, Greta'yı öptükten sonra elinde olmyarak koltuğa yatırıyorum zannıyla kütte- deki yere bırakmıştı. Bu vakadan sonra da utancından

günlerce yıldızla konuşamamıştı.

İkinci güç durumu «Çılgın Gençlik» filminin dış sahneleri için Londra'ya gittiği zaman yaşamıştır. Vapurdan çıktığı zaman kendisini karışılama gelen yüzlerce İngiliz kadını üzerine hücum etmişler ve hatıra olarak saklamak üzere elbisesini parçalamışlardır. Taylor o günü hatırladığı zaman hâlâ soğuk soğuk ter döker. Üçüncü güç durumu da karısı Barbara Stanwyck'e evlenmek teklif ederken yaşamıştır. Kendisine çok güvenmesine rağmen karısına evlenme teklifini ancak otomobile nikâh memurluğuna doğru yol alırken yapmıştır.

Taylor'un asıl adı Spangler Arlington Brough'dur. Bundan yedi yıl önce 14 Mayıs 1939 da evlenmiştir. Boyu bir metre sekseñç santim, kilosu yetmişdokuzdur. Sağları sıyah, gözleri mavidir. Oldukça iyi piyano çalar.

KISKANÇ KADIN

Çeviren :

VEDİİ EVSAL

Resimleyen : SURURİ

Richard Harland sevgilisi Ellen Berent'e dostu Glen Robie'nin çiftliğine gelirken tirende rastlamıştı. Daha bu ilk karşılaşmalarında onun güzelliğinin ve cazibesinin tesiri altında kalmıştı. Ellen tirende annesi Mrs. Berent ve kızkardeşi Ruth'la birlikte seyahat ediyordu. Genç kız bütün yol boyunca onun son yazdığı romanını okumuştı. Anlaşılan kitap çok hoşuna gitmişti. Seyahat icabı aralarında başlayan tanışıklık Ellen'in kitabını elinden bırakmadığı için pek ilerliyememişti.

O zamanlar Richard buna çok üzülmişti. Çünkü bu üç kişinin de kendisi gibi dostu Glen'in davetlisi olduklarını bilmiyordu. Tirende vedalaşıp ayrıldıktan sonra Richard arkadaşının çiftliğine biraz müteessir olarak gelmişti. Fakat bir müddet sonra onların da köşke geldiklerini görünce sevincinden önce şa-

sırmış, sonra da memnun olmuştu. Demek onlar da Glen'in ahablarıydılar! Hem de çok samimi!..

İşte o günden sonra yakışıklı muharririn düşüncelerinde eypece mühim değişiklikler oldu. Ellen'i gittikçe artan bir sevgiyle sevmeye başladı. Fakat güzel kız, Russ Quinton isimli tanınmış bir avukatla nişanlıydı. Yakında da evleneceklerdi. Arkadaşı Glen ona, Ellen'in nişanlısını sevmediğini tahmin ettiğini söylemişti. Ona göre genç kız bu işi babasını memnun etmek için yapmıştı. Mr. Berent şimdi ölmüş bulundundan onların evlenmelerine pek ihtimal vermiyordu.

Glen arkadaşına bu izahatı verirken Ruth'un, kızkardeşi Ellen'den daha anlayışlı ve iyi olduğunu, onunla evlenirse daha rahat bir hayat süreceğini de sözlerine ilâve etmişti.

Hakikaten Ellen kıskanç

bir kızdı. Babasının evlâtlık edindiği Ruth'a kıskançlığı yüzünden yapmadığı kalmamıştı. Bu huyu sade bukadarla kalsa gene iyiymi. Bir zamanlar annesi Mrs. Berent'i bile, babası onu daha çok seviyor diye kıskanmıştı. Ellen babasını hakikaten herkesten çok severdi. Onun da dünyada yalnız kendisini sevmesini isterdi.

Glen bütün bunları Richard'a teker teker anlattığı halde, o düşünüş tarzını zerre kadar değiştirmemişti. Bilâkis bu kadar kuvvetli bir sevmeye hassas olan kadını daha çok takdir ediyordu. Genç muharriri düşündüren tek nokta, Ellen'e hayatlarını birleştirmeyi teklif ettiği zaman genç kız bunu kabul edecek miydi? Maamafih onun da kendisine karşı lâkayt olmadığını hissediyordu.

Bir akşam balkondan mehtap altında parıl parıl parıldayan gölü seyrederek Richard, genç kıza evlenmek teklif etti. Ellen tatlı bir şekilde gülümsiyerek kollarını genç muharririn boynuna doladı. Öpüştüler. Artık Richard'ın bütün keder ve tereddütleri dağılmıştı. Çünkü Ellen'in sevgisinin ne

olduğunu arkadaşı Glen'den öğrenmişti.

Ellen yüzüğünü nişanlısı Avukat Russ Quinton'a iade ettikten sonra Richard'la çiftlikte evlendi. Glen'in misafiri olarak bir kaç gün daha çiftlikte kaldıktan sonra genç evliler Warn Springs'e gittiler... Richard'ın on-oniki yaşlarındaki kardeşi Danny'nin ayaklarına felç geldiği için orada tedavi görüyordu. Maksatları onu da beraberlerine alıp Maine gölüne gitmekti. Burada Richard'ın bir çiftliği ve ufak bir villası vardı. Üç kişi için burası yeter de artardı bile. Evişlerine Ellen'le küçük Danny'yi elinde büyüten ihtiyar bahçıvan Leick bakacaktı. Richard da yeni roman yazacaktı. Kıtıpcı yeni kitabı için onu sıkıştırıp duruyordu.

Maine'deki ilk günleri neşeli ve mesut geçti. Ellen kocasını, çıldırısıya sevdiğini her hareketiyle ortaya koyuyordu. Danny'ye karşı da çok müşvik davranıyor, iyi olması için her şeyi yapıyordu. Hattâ onun gösterdiği sevgi Danny'yi bile harekete getir-

di. İradesini kullanarak tekerlekli sandalyeyi bırakıp koltuk bastonlarıyla dolaşmaya başladı.

Ellen'in kalbinde kıskançlık fırtınaları esmeğe başlaması bir tesadüf neticesinde Denny'nin ona Richard'ın resim albümünü göstermesiyle oldu. Albümde Richard'ın okuldayken seviştiği bir kolejli kızın resmi vardı. Danny'nin lâf olsun diye bu kızdan biraz metih yollu bahsetmesi onu kızdırmış; daha doğrusu kıskandırmıştı. Artık kocasının da Danny'ye karşı gösterdiği yakınlığa

tahammül edemiyordu. Bu kadarla kalsa gene iyi idi. Richard son günlerde roman üzerinde biraz daha fazla çalışmaya başlamıştı. Kitabını gününde matbaasına teslim etmesi lâzımdı. Ellen bundan bile bir kıskançlık payı çıkarmıştı. Onun romanıyla dahi alâkadar olmasını istemiyordu. Tek istediği şey, Richard'ın dünyada kendisinden başka sevecek ve alâkadar olacak bir varlık tanımamasıydı.

Karısının bu gibi anormal halleri Richard'ın da gözünden kaçmıyordu. Onun çift-

Zavalı çocuk, gözlerinin önünde çırpınarak ölmüştü...

likte pek yalnız kaldığını düşünerek annesi Mrs. Berent'i ve kızkardeşi Ruth'i köşke davet etti. Fakat bu davet Ellen'in hoşuna gideceği, onu memnun edeceği yerde asabileştirdi.

Günler geçti. Ellen'in kocasına karşı gösterdiği kıskançlık azalır gibi oldu. Richard'in makul hareketleri onu biraz yola getirmiş gibiydi. Evin havası böylece düzelterken aileyi baştan aşağı müteessir eden bir hâdise oldu. Danny gölde yüzme egzersizleri yaparken vücuduna kramp girmesi yüzünden boğulmuştu. Danny yüzmeye Ellen'le beraber gitmişti. Fakat kıskançlığından, boğulurken onu kurtarmak için en ufak bir yardımda dahi bulunmamıştı. Zavallı çocuk

gözlerinin önünde çırpınarak imdat isteyerek ölmüştü.

Ellen şimdi memnundu. Çünkü kocasının sevebileceği kimselerden birisi hayatından çekilmişti.

Artık onların orada kalmalarına imkân yoktu. Et-raflarındaki her şey Danny'yi ve onun trajik ölümünü hatırlatıyordu. Ellen'in annesi Mrs. Berent onlara Bar Harbor'daki evine gidip bir müddet orada oturmalarını teklif etti. Hep birlikte gidip eve yerleştiler. Hava ve yer değiştirmek Richard'in sinirlerine daha iyi gelmişti. Maa-fih kardeşinin ölümünden sonra eski hareketliliğini kaybetmiş sessiz bir adam olmuştu. Şimdi romanıyla daha çok alâkadar oluyordu.

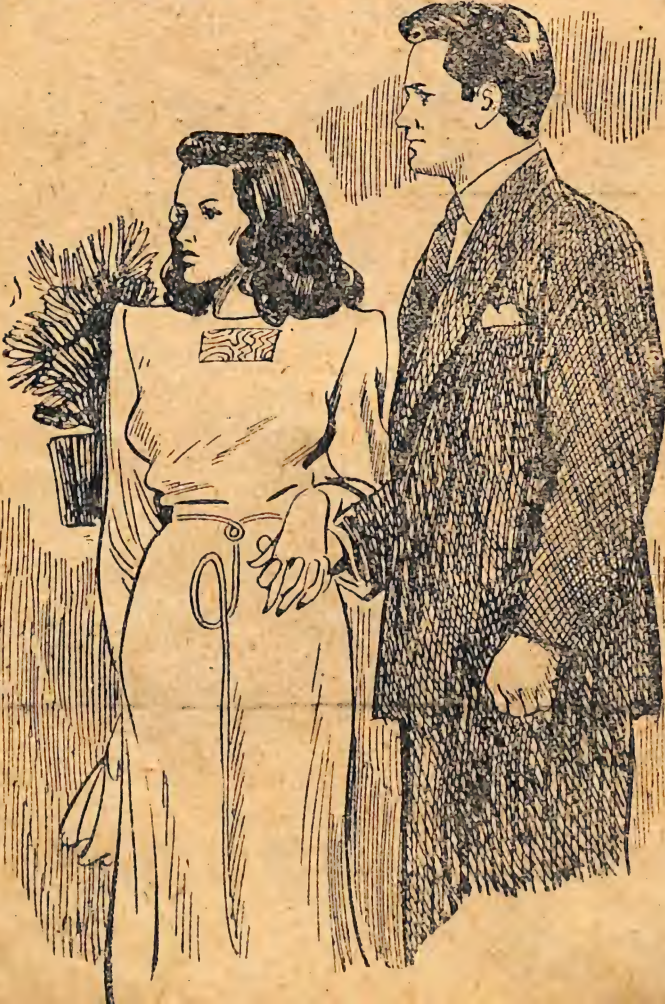
Karısı kendisine bir ço-

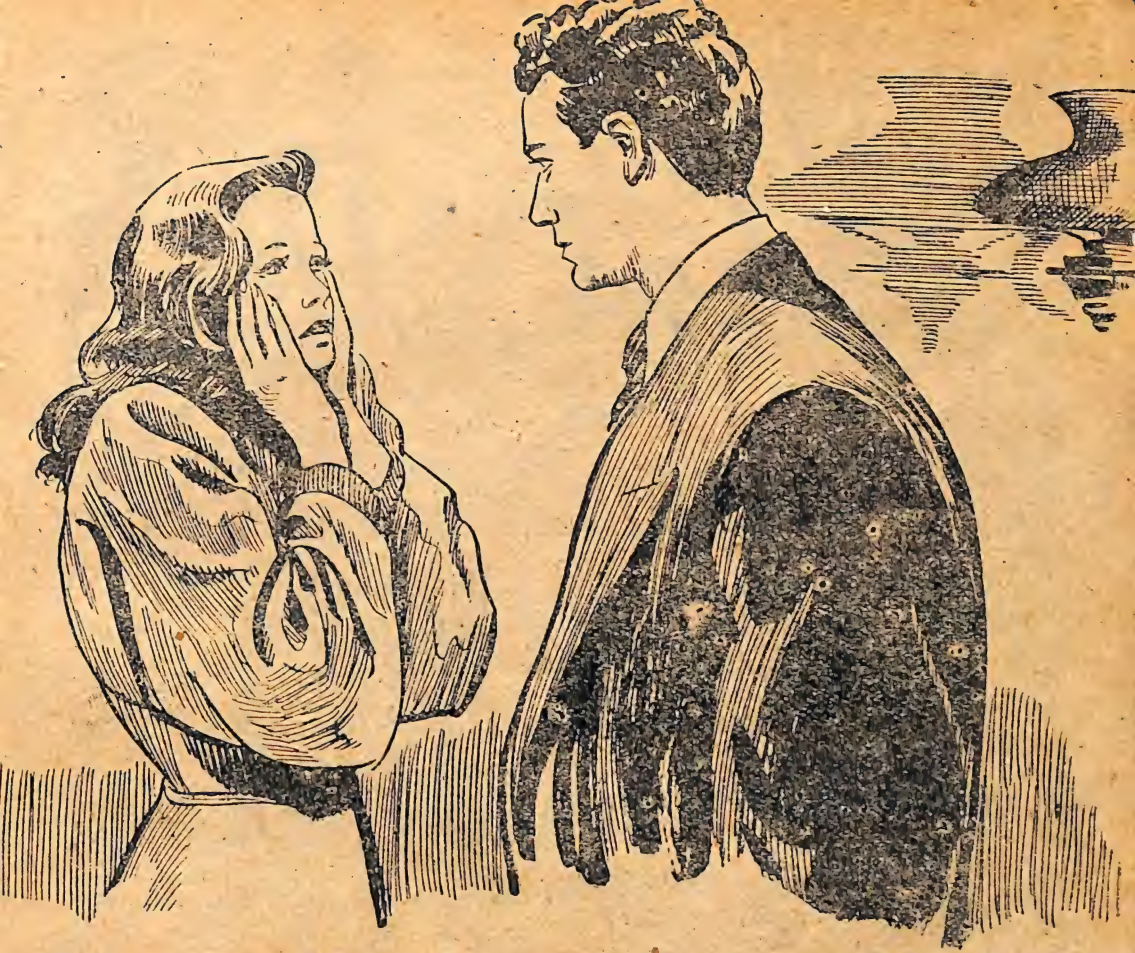
cuğu olacağını haber verdiği zaman biraz canlanır gibi oldu. Mrs. Berent kızını bu evde doğurmuştu. Karısı da oğlunu aynı evde doğuracaktı. Evlâdının erkek olmasını istiyordu. Ancak bu şekilde, Danny'ye karşı duyduğu ıstırap, azalabilirdi. Richard doğacak çocuğu sebebine şimdi karısıyla da alâkadar olmağa başlamıştı. Ondan çok soğumasına rağmen gene eski günlerdeki alâkayı göstermeğe başlamıştı. Ellen kocasının kendisine yakınlık göstermesine doğacak olan çocuğun sebep olduğunu pek iyi biliyordu. Kimbilir çocuğunu dünyaya getirdikten sonra kocası yüzüne hiç bakmayacaktı. Belki de bütün sevgisiyle kalbini küçük yavrusuna açacaktı. Hayır Ellen kendi eliyle böyle bir şeyi veremezdi.

Bir gece bütün ev halkı Ellen'in korkunc bir çığlığıyla uyandılar. Başta Richard olmak üzere Mrs. Berent ve Ruth odalarından dışarı çıktıklarında Ellen'i merdivenin alt basamağında baygın buldular. Anlaşılan bütün merdiveni yuvarlanarak inmisti. Ellen'i hemen hastahaneye kaldırdılar. Fakat çocuğu kurtarmaya imkân olmadı. Ölü doğdu. Hem de tam Richard'in beklediği gibi erkek olarak.

Ellen hastahaneden çıkıp eve döndüğü zaman evde herkesin kendisine sırt çevirdiğini gördü. Kocası bile onunla konuşmaktan çekiniyor, sözlerine soğuk ve zoraki görüşlerle cevap veriyordu. Kızkardeşi Ruth ise seyahate çıkmak üzere toplanıyordu. Ellen kızkardeşine evi niye terkettiğini sorduğu zaman Ruth: «Burada bir dakika fazla kalmak istemiyorum.» diye cevap verdi.

Ellen onun bu sözlerine kızmıştı: «Gitmen gayet tabii,» dedi. «Çünkü Richard'ın beni nasıl sevdiğini anladın. Ben hastahanede yatar-ken onu baştan çıkarmağa uğraştın fakat muvaffak olamadın. Bana gıpta ediyor-

sun ve onun için gidiyorsun buradan!»

Biraz sonra içeriye Richard girdi. Kavgalarını duy-muştu. Serinkanlılığını mu-hafaza etmeğe çalışarak: «Şimdi de Ruth'u parmağına doladın,» dedi. «Kendine dur-madan bir kıskançlık mesele-si icad ediyorsun.»

Ellen gözleri yaşararak: «Evet, çünkü hepsi senin et-rafında dönüyorlar. Seni ben-den almak istiyorlar. Beni de onlar kıskanıyor,» dedi.

Karısı omuzlarına ka-panmış ağlıyordu. Richard: «Bundan sonra beraber yaşa-mamız imkânsızlaştı,» dedi ve odadan çıktı.

O akşamı şehirde otelde geçirdi. Ertesi gün uçakla tam hareket edeceği sı-rada karısının ölmek üzere

olduğu haberini getirdiler. Richard hemen eve döndü. Karısı zehir içmiş olarak ya-takta yatıyordu. Ölmek üze-reydi. Ellen ondan kendisini affetmesini istedi ve öldü.

Ellen ölümünden bir mü-det evvel eski nişanlısı avu-kat Russ Quinton'a söyle bir mektup yazmıştı: «Russ sana yazıyorum çünkü bana dünyada yardım edecek kim-se yok. Richard beni terke-diyor. Sebebi Ruth. Birbirle-rini çok seviyorlar. Ben Ruth'a kocamdan boğanmıya-cağımı söyledim. O da beni ölümle tehdit etti. İlk fırsat-ta beni öldürecek. Lütfen ba-na yardım et!.. Ellen.»

Russ mektubu alır almaz hemen geldi. Fakat yetişeme-mişti. Ellen ölmüştü. Hem de zehirlenerek. Vakit geçirme-

den Ruth'u kızkardeşini öl-dürmek suçuyla mahkemeye verdi. Ellen'in ve kendisinin intikamını almak için itham-larda bulundu. Ellen'in yaz-dığı mektubu gösterdi. Fakat bütün bunlara rağmen Ruth-u mahkûm ettiremedi. Ri-chard'ın kuvvetli müdafaası Ruth'un masumiyetini ispat etti. Artık Birbirlerini sevdiklerini çekinmeden söy-leyebilirlerdi. Hiç bir mâni kalmamıştı.

OYNAYANLAR

Ellen Gene Tierney
Richard Cornel Wilde
Ruth Jeanne Crain
Russ Vincent Price

Rejîsör: John Stahl
20th Century-Fox

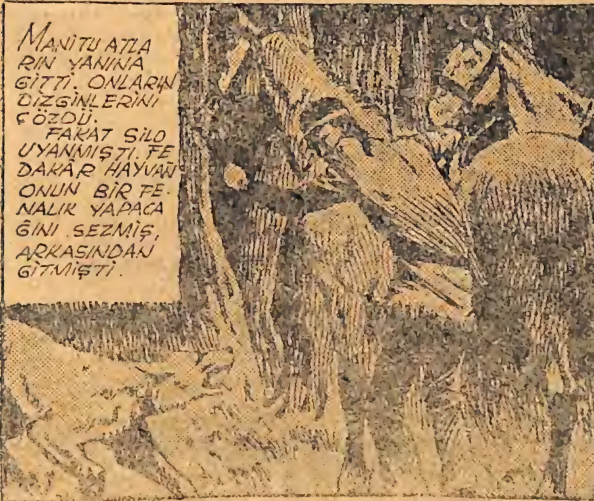
MANİTU YEMekten SONRA
HAYDUTLAR HAKKINDA BÜ-
TÜN BİLDİKLERİNİ ANLATTI.
"Merak etmeyiniz ben
size yol göstereceğim, on-
lara görünmeden çocuğu
kolayca kurtaracaksınız."

Dağ Kartalı

BİR AZ SONRA ÜÇ AR-
KADAŞ MANİTU'YU NÖ-
BETİ BIRAKTILAR, DERİN
BİR UYKUYA DALDILAR.

MANİTU ONLARIN UYU-
DUKLARINA İYİCE KANAAT
GETİRDİKTEN SONRA KALKTI.
AYAKLARININ UCUNA BASA-
RAK UZAKLAŞTI.

BUNCA YIL-
DIR KIZIL
DERİLİLER
LE CARPI.
ŞAN AVGLAR
BU TANIMA-
DIKLARI KIZIL
DERİLİYE
NASIL İTİMAT
ETMİŞLERDİ?

MANİTU ATIA
RIN YANINA
GİTTİ. ONLARIN
DİZGİNLERİNİ
ÇÖZDÜ.
FARAT SİLO
UYANMIŞTI. FE
DAKAR HAYVAN
ONUN BİR FE
NALIK YAPACA
GİNİ SEZMİŞ,
ARKASINDAN
GİTMEŞTİ.

FRANK VE ARKADAŞLARI
UYUMUYORLARDI. HİNTLİYİ
DENEMEK İÇİN UYUYOR GİBİ
DAVRANMIŞLARDI. ONUN UZAK
LAŞTIGINI GÖRÜNCE HAYDUT-
LARLA BİRLİK OLDUGUNU AN-
LADILAR.
ÇAK TÜFEGİNİ OMUZLADI.

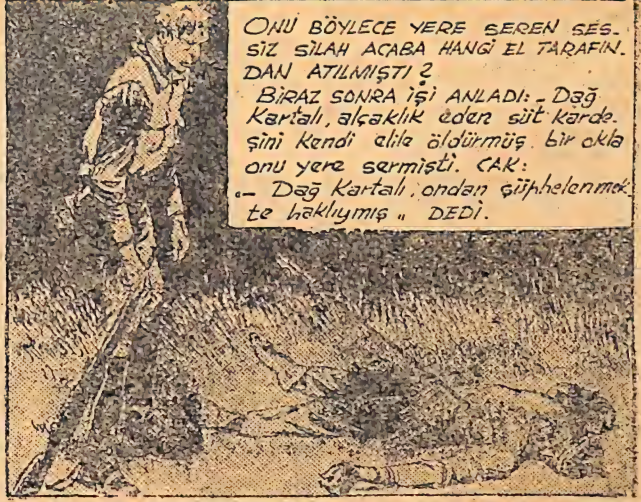

FAKAT DAHA TETİGE
DOKUNMADAN HINT.
LİNİN YERE YUVAR.
LANDİĞİNİ GÖRDÜ.

ONU BÖYLECE YERE SEREN SES.
SİZ SİLAH AÇABA HANGİ EL TARAFIN.
DAN ATILMIŞTI ?

BİR AZ SONRA İŞİ ANLADI: - Dağ
Kartalı, alçaklık eden süit karde.
şini kendi aile öldürmüş. bir okla
onu yere sermişti. ÇAK:
"- Dağ Kartalı, ondan güphelenmek
te haklıymış " DEDİ.

Ok zehirli
olduğu için
hintli ölmüş.
Ölüsünü böyle
bırakma
yüz Del-
tarla ör-
telim.

II
UĞ ARKADAŞ YOLA
ÇIKTILAR. GÜNEŞ BAT.
MADAN ÖNCE HAYDUT.
LARIN SİĞİNDİĞİ MA
ĞARAYA VARMAK İÇİN
ATLARINI DÖRT NALA
SÜRDÜLER

ÇESUR AVCI ARADA BİR DURARAK
PLANA BAKIYOR. YANLIŞ BİR YOLA
SAPMAMAK İÇİN ETRAFI GÖZDEN GE
ÇİRİYORDU

SİLO DA ARKADAN KOŞU
YOR VE ARADA BİR DURUP ETRAFI
KOKLUYORDU

KÖPEK BİR DERENİN KIYISINA VARMIŞTI. BİRAZ SONRA SUYA ATILDI YÜZMEĞE BAŞLADI. ÜÇ ARKADAŞ TA ATLARINI SÜRDÜLER, DEREYİ GEÇTİLER KARŞI KIYIYA ÇIKTILAR. ORMANIN İÇİNDE İLERLEMEGE BAŞLADILAR. BİRDENBİRE SÖĞÜLAKLARINI DİKTİ DÜRDÜ. HÖMÜRDANMAĞA BAŞLADI.

HAYVAN MUTLAKA BİR ŞEY SEZMİŞ OLACAK. TI. DAĞ KAR TALI ATINDAN İNDİ, KULAGI NI TOPRAĞA DAYADI.

Bir büyük sesi duyuyorum. Süraya sesler var.

ÜÇ ARKADAŞ KEÇİ YOLUNU BIRAKTILAR ATLARINI AĞAÇLARIN ARASI NA SÜRDÜLER. BİRAZ SONRA AYAK SESLERİ YAKLAŞTI. TI.

İKİ KİŞİ KONUŞUYORDU. KULAK
VERDİLER. BİRİ :

« Onların buraya kadar yaklaş-
masına imkân yok Alfonso, diyordu.
Nöbetçilerin elinden kurtulamazlar.»
ÖTEKİ ADAMI CEVAP VERİYORDU:
« Evet!.. Hele Manitu pek kurnaz
dır.. Dağ Karısalının süt kardeşi
olduğu için ona kolayca inanırlar
ve yakayı ele verirler.. »

FAKAT BİRDENBİRE ATLARDAN
BİRİ KİŞNEMEĞE BAŞLADI.

FRANK :

« Hay aksi şeytan' diye
bağırdı, yerimizi belli ettik.. »

ATIN KİŞNEMESİNİ DU-
YAN HAYDUTLAR İLERİ
ATILMIŞLARDI. FAKAT
FRANK ONLARA GÖZ
AÇTIRMADAN TABAN-
CASINI ATEŞLEDİ
HAYDUTLARDAN BİRİ
ATINDAN YUVARLANDI.
ÖTEKİLER TESLİM OL-
DULAR

ESİR HAYDUT-
LARI ÖNLERİNE
KATTILAR, MA-
GARALARINA YOL
LANDILAR.

BİR SAAT KADAR YÜRÜDÜKTEN
SONRA BİR UÇURUMUN KENARINA
GELDİLER. AŞAĞIDA SU BÜYÜK BİR
GÜRÜLTÜYLE AKIYOR, BİRAZ UZAKTA
ATAKAMA GÖLÜ GÖRÜNÜYORDU. DEV-
RİLMİŞ BİR AĞAÇ GÖNDESTİ KARŞI TA-
RAFA GEÇMEK İÇİN KÖPRÜ YERİNİ TUL-
UYORDU. HAYDUTLARIN İNİ KARŞI
KAYALIKLARDAYDI.

İKİ HAYDUDU
BİR AĞAÇ BAĞ-
LADILAR. HAY-
DUTLARA

"Eğer huysuz
luk etmez, sevin-
ti çıkarmazsanız
hırsımızı bese-
rirsak sizi ser-
best bırakırız.

Bağırmağı, isimize
engel olmağa kalkarsanız vay halinize ... " DEDİLER. HAY-
DUTLAR BU KORKUTMANIN DEĞERİNİ VE MANASINI Bİ-
LİYORLARDI. SES ÇIKARMAYACAKLARINA SÖZ VERDİLER.

BAS DÖNMEŞİ NEDİR? BİLMEYEN KAH
RAMANLARINIZ UÇURUMUN İKİ KENA-
RINA DAYALI AĞACI ÜSTÜN-
DEN KARŞIYA GEÇTİLER.

ARTIK HAYDUTLARIN
İNİNE GELMİŞLERDİ.
KULAKLARINA BİR
TAKIM SESLER GE-
LİYORDU.
İLERLEMEĞE BAŞ-
LADILAR. BİRDEN...
FRANK'IN GÖZLERİ PAR-
LADI.

MAĞARA KAPISININ
ÖNÜNDE OĞLU PİYER
OYNUYORDU. PİYER
BABASINI GÖRÜNCE
SEVİNCİNDEN AZ DA-
HA BAĞIRACAKTI. BA-
BASI ONA SÜS DEDİ.

FRANK BİRİKİ SANİYE
İÇİNDE YAVRUSUNU KUL-
CAĞINA ALARAK MAĞA-
RADAN UZAKLAŞTI.
ÇAK İLE DAĞ KARTALI
DA TABANCA LARI ELLE-
RİNDE OLDUĞU HALDE
ONU TAPID EDİYORLARDI.

BU SIRADA
BAĞIRIŞMALAR
İŞİTİLDİ. MA-
ĞARADAN ÇI-
KINCA ÇOCU-
ĞU YERİNDE
GÖREMEYEN
YERLİ KADIN
AVAZI ÇIKTIĞI
KADAR BAĞI-
RIYOR, HAYDUT-
LARI ÇAĞIRIYORDU.

Üç arkadaş bir sürü
hayvanda karşı ne yapı-
yorlardı.

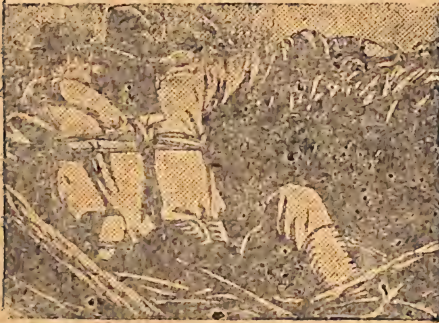
FRANK UÇURUMUN
KENARINA VARMAK
İÇİN KOŞUYORDU.
AĞACIN ÜSTÜNDEN
YÜRÜYEREK KARŞI
TARAFTA GEÇERLER
İSE KURTULACAKLAR
DI. FAKAT BİRDEN
BİRE SESLER DUYUL-
DU.

Uçurumun üs-
tündeki köprüye koşu-
muz. Oradan geçmesinler!

KURTULUS YOLLARININ KAPAN-
DIĞINI GÖREN ÜÇ ARKADAŞ
OLDUKLARI YERDE DURDU-
LAR. ÇAK KÜÇÜK PİYERİ
BABASININ SIRTINA BAĞ-
LADI. BÖYLECE AVGININ
ELLERİ SERBEST OLA-
CAKTI.

ARTIK KARANLIK GÖKMÜŞTÜ. NE
YAPACAĞINI BİLMEDEN YÜRÜYEN
AVCI BİRDEN BİRE BİR ÇUKURA YU-
VARLANDI. ÇUKUR ÇOK DERİN DEĞİLDİ
BURASI KAYALARIN İÇİNDE OYULMUŞ
KÜÇÜK MAĞARA GİBİ BİR YERDİ.

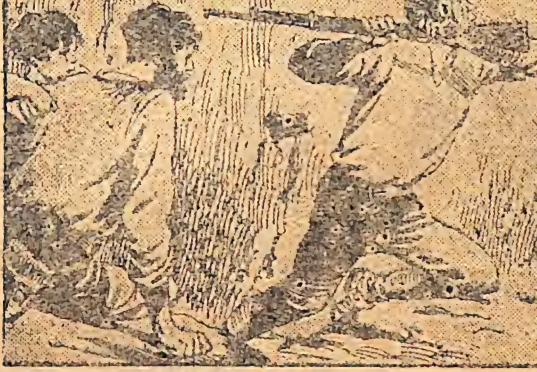

HEPSİ BU MAĞARAYA GİZ-
LENDİLER.
SESLER GİZ-
TİKÇE UZAK.
LAŞTI.
DAĞ KARTALI
BAKTI:
GÖRÜNÜRDÜ
KİMSELER YOK-
TU.

YERİN AL-
TINDAN BİR
TAKIM SES-
LER GELME-
GE BAŞLA-
DI. DAĞ KAL-
TALI KULA-
ĞINI YERE
DAYADI:
« Birisi
bize ses
leniyor! »
DİYE DOĞ-
RULDU.

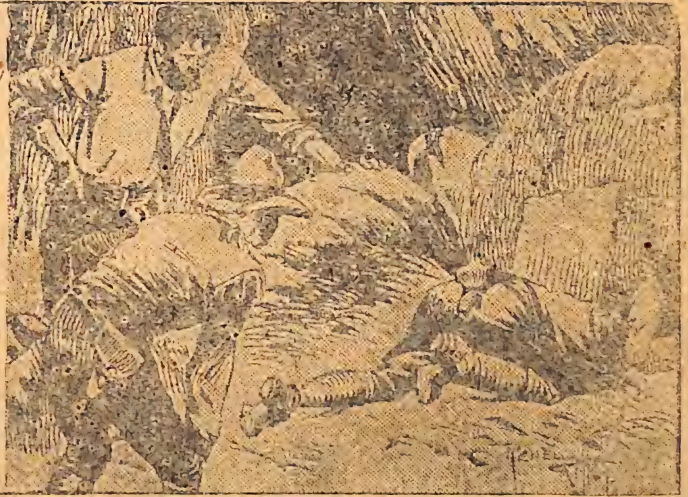
Bu mutlakla haydutla-
rın eline esir düşmüş
biriydi. tüfek vuruşla-
rına aynı şekilde cevap
veriyordu.

SESTEN BUNUN AL-
vareZ olduSunaAn-
ladılar. Dağ kar-
tali yere diz
çökmüş toprağı
eşeliyordu.

Çok geçmedi. Ara-
dığını bulmuştu. Anıllı
hintli bu mağarayı ö-
teki tarafa bağliyan
bir yol olacağını dü-
şünmüş, yerde kapak
aramağa başlamıştı.
Ağır bir taşı güclükle
kaldırınca dar bir tün-
nel gördüler. Dağ
kartalı fazla düşün-
meden iğeriye daldı.
Dağ kartalı sürüne-
rek ilerliyordu.
Tünel çok dardı. Ni
hayet bu yeraltı
yolunun sonuna vardı.

Fakat önünde duvar
gibi bir şey vardı.
Dağ kartalı elleri
ile yokliyerek bu böl-
menin tahta olduSu
nu anlayanca.

Bütün kuvvetile dayan-
dı bir gürültü koptu.
Aynı zamanda Dağ karta-
lı kendini geniş bir odada
buldu. Tünelin ağzını kapa-
tan büyük yemek dolabını
devirmişti
Alvarez oradaydı.

Tabancamı kuşağıma sokarak Stellâ'nın, Papua ormanlarının geceleri gibi yeşil olan gözleriyle bana baktığını gördüm. Stellâ korkuyordu. Bunu anlamak kolaydı; kendisi için değil, benim için korkuyordu. Kolumu onun narin omuzlarına doluyarak:

— Üzülme, dedim; bana bir şey olmaz.

Stellâ'nın yüzü bembeyazdı ve Papua ormanlarının derinliklerinde açan kızıl çiçeklere benzeyen dudakları titriyordu. İkimiz de Ceymison'u düşünüyorduk; sıcak, durgun gecenin içinde beni öldürmek maksadıyla ağır ağır ilerliyen Ceymison'u... Ve Ceymison'un karısı titriyen parmaklarıyla saçlarını okşuyordu. Bu ince, uzun parmaklar buz gibiydi. Halbuki göğsüme kapadığı yüzünün alev, alev yandığını hissediyordum. Kendi kendime:

— Garip, diye düşünüyordum; seni sevdiğimi zannediyorsun. Ama ben seni sevmiyorum. Hiç bir zaman sevmemedim.

Stellâ:

— Ya seni bulursa, diye fısıldadı; ya seni bulur da öldürürse.

Onu teselli ediyordum ama, içim buz gibiydi ve vücudumda, yüzümde, ellerimde beliren terin sebebi etrafımdaki vahşi Papua gecesinin boğucu sıcaklığı değildi.

Ben de korkuyordum. Karanlık ormanın içerisinde bir yerde gizlenen, sinsi sinsi ilerliyen ve bekliyen Ceymison'dan korkuyordum. Halbuki bu gecedan evvel korku nedir bilmezdim, demir gibi sinirlerim vardı. Ama şimdi... Bu vahşi Papua gecesinin garip, siyahımsı yeşil rengi de içimin ürpertisini büsbütün artırıyordu.

Bambudan yapılmış kapıyı açtım. Aşağıdaki bataklıkta korkunç, esrarengiz ısıltılar yanıp sönüyordu. Ormanın içinden doğru sıcak bir rüzgâr esti geçti. Bir adım attım ve ayağımın altındaki tahtanın gıcırdayıp çatırdadığını duydum. Hemen girile-

ÇEVİREN :

ASIM YEGİNOBALI

Resimleyen : AFFAN

dim. Ayağımı bastığım çürük tahta kırılıp gökmüştü. Bu yarıktan aşağıdaki bataklığın yanıp sönen esrarengiz ısıltıları görünüyordu.

İnsan böyle zamanlarda pek dalgın ve unutkan oluyor. Ben de bambu kapının önündeki tahtaların çürük olduğunu unutmıştım. Stellâ kaç defadır:

— Şunları bir tamir ediver demişti ama ben hep ihmal etmiştim.

Gök yüzü yeşil bir yangının alevlerini aksettirmiş gibiydi. Gözlerim Ceymison'un karısının gözlerine takıldı ve birdenbire:

— Birbirimizi hiç tanımıyoruz, diye düşündüm.

Stellâ'yla ben iki yabancı gibiydik. Haftalardır başbaşa idik. Sevişmiş, konuşmuş, gülmüştük. Beraber yemek yemiş, beraber gezmiştik. Daima okadar parlak ve berrak Papua sabahlarında ormana girip su başlarında açan garip çiçekler toplamıştık. Ve geceleri, vahşi Papua göklerine yeşil alevler sinince, ormandan gelen esrarengiz sesleri, kırıltıları dinlemiştik.

Bütün bunlara rağmen gene de iki yabancı gibiydik.

— Onu seviyorum, belki de ondan, diye düşündüm.

Stellâ, onu sevdiğim için kocasının elinden aldığını zannediyordu. Halbuki bilmi-

yordu ki bunun sebebi kocasına karşı duyduğum nefretti.

Ceymison'dan nefret ediyordum. Halbuki Ceymison dünyanın en iyi, en dürüst adamıydı ve benden kat kat daha üstündü. Zannedersem onu sevmememe biraz da bu sebep oldu. Sonra Ceymison benim çiftliğimin yanındaki toprağı alarak bir çiftlik kurdu. Ben fena halde zarar etmeğe başladım. Ve bir gece Ceymison'un çiftliğine gizlice girerek havuzlarını sonuna kadar açtım. Tarlaları su altında kaldı. Evi yıkıldı.

Ertesi sabah şafakla beraber Ceymison kapımı çaldı. Elinde uzun bir kırbaç vardı ve gözleri cam gibi parlıyordu. Döğüştü. Ben iri yarı bir adamımdır. Kuvvetliyimdir ve iyi döğüşürüm. Fakat o sabah Allahlar Ceymison'un tarafını tutuyorlardı. Duyduğu kırsı ona yepyeni bir kuvvet vermişti.

Mağlûbiyetimin haberi Yeni-Gine'yi baştan başa do-laştı. Herkesin beni işaret ettiğini, arkamdan güldüğünü zannediyordum. Hayat bana zindan olmuştu.

En nihayet Ceymison'un karısını elde ettim. Kolay olmadı tabii. Uzun uzun, gizli manevralar kullanarak çalıştım ve onu kendisini deli gibi sevdiğime inandırdım. O vahşi gecelerde asılsız görünen bir hava, masal gibi, rüya gibi bir şey vardı. Stellâ elinde olmadan Papua gecelerinin ve benim tesirim altında kaldı.

Haftalardır yalnızlık ve rahatlık. Fakat dün Ceymison'un ormandan bu tarafa geldiğini haber almıştık. Bu sabah gene görülmüştü. Geceleyin buraya varacağı muhakkaktı. Stellâ da ben de Ceymison'un beni öldürmek maksadıyla geldiğini biliyorduk ve korkuyorduk. Fakat ben korkumu belli etmemeye çalışıyordum. Stellâ:

— Kayığın geldi, dedi; güle güle, ayağını denk al.

— Korkma Stellâ...

Stellâ'yı öptüm ve kayığa

bindim. Gitmem lâzım, diye bir mazeret uydurmuştum. Fakat hiç bir işim yoktu. Korktuğum için kaçıyordum. Motörü işlettim. Altımızdaki karanlık, çamurlu nehir gurdamağa başladı. Suya eğilen dallarıyla yüksek ağaçlar bir bir yanımızdan geçip gidiyordu. Kayık ilerledikçe kalbime kenetlenen korkunun ateş gibi parmakları da yavaş yavaş çözülür gibi oldu.

Böyle kaçıp Stellâ'yı yapayalnız bırakmam doğru muydu? Ceymison'un hiddet ve nefretine Stellâ tek başına karşı koyamazdı. Kayıktaki Papua'lılara:

— Siz beni burada bekleyin, dedim ve nehir boyunca ağır ağır geri dönmeğe başladım.

Hâlâ biraz korkuyordum ama eskisi kadar değil.

Siyah ormanın üstünde uzanan yeşil semada kıpkızıl

Stellâ'yı gördüm. Aynanın karşısına oturmuş saçlarını fırçalıyordu.

Stellâ'nın cilâh bakır gibi kırmızı ve gür saçları vardı.

Barakanın altına girdim ve direklerin arasındaki tah-ta atkılarının arasında rahat bir yer bulup oturdum. Batıkhtaki kurbağaların garip, hüznü bağırışlarını duyabiliyordum. Ormandan birbirine karışmış binlerce ses geliyordu; bazan uzayıp giden bir çığlık, bazan esrarengiz hisirttiler, bazan hömurtular...

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. En nihayet ormanın gölgelerinden sıyrılan karanlık bir hayal gördüm. Ağır ağır, sinsi sinsi ilerliyordu.

Tabancayı tutan elim terden yapışkan yapışkan olmuştu. Şimdi karaltının ayakları çamurların içinde vicık vicık sesler çıkartıyordu.

Yaklaştı... Yaklaştı... Artık onu göremez olmuşum. Zira kulübenin önüne gelmişti. Merdivenleri çıktığını duydum. Kimildamağa cesaret edemiyordum. Kafam, üstümdeki odanın tahtalarına değiliyordu. İki tahtanın arasındaki bir aralığa gözümü uydurdum ve baktım. Ceymison üstümden geçti. Öteki odanın kapısı açıldı ve eşikte Stellâ görüldü. Bin an sessizlik oldu. Ceymison elinde tabanca, karısına bakıyordu. En nihayet alçak bir sesle:

— Bret nerde? diye sordugunu duydum.

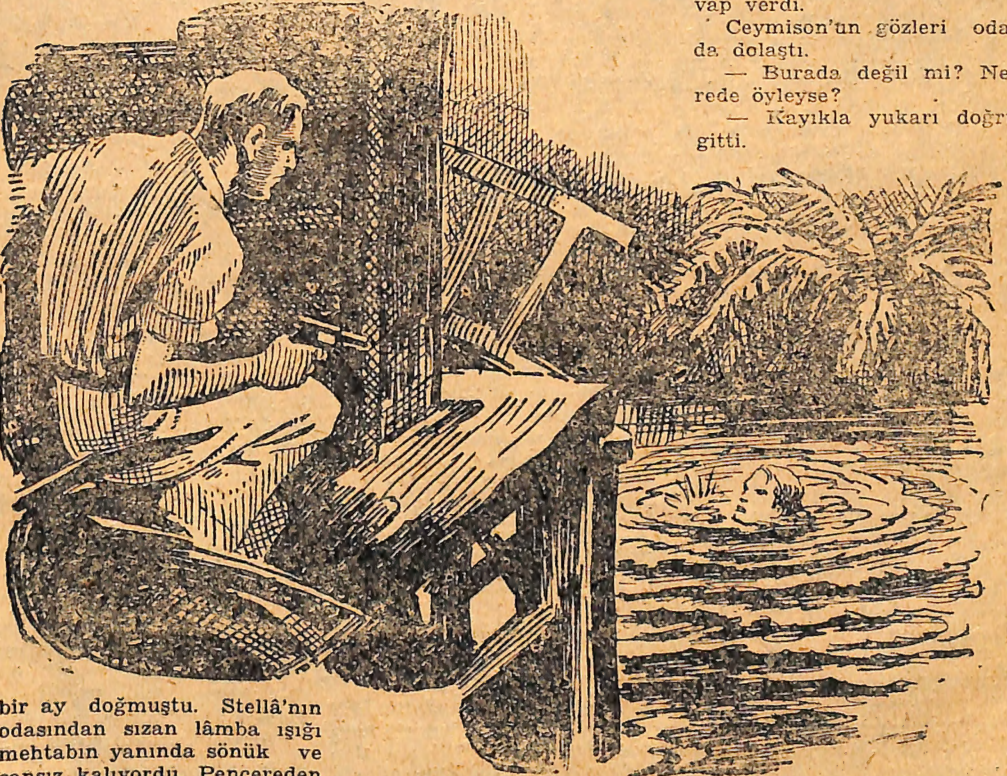
Stellâ sükûnetle kocasına bakıyordu. Uzun, beyaz kolları yanına sarkmıştı ve kızıl saçlı güzel başı, Papua ormanlarının derinlerinde açan ismi konmamış kırmızı çiçekler gibiydi... Papua gecelerinin yeşil göklerinde doğan kırmızı aylar gibiydi.

— Burada değil, diye cevap verdi.

Ceymison'un gözleri odada dolaştı.

— Burada değil mi? Nerede öyleyse?

— Kuyukla yukarı doğru gitti.

bir ay doğmuştu. Stellâ'nın odasından sızan lâmba ışığı mehtabın yanında sönük ve cansız kalıyordu. Pencereden

Stellâ'nın sesi sakın ve düzgündü.

— Yukarı doğru mu?

— Evet.

— Ne zaman gitti?

Stellâ istifini bozmadan saata baktı.

— Tam üç saat evvel.

Ceymison'un tabancasını ağır ağır indirliğini gördüm. Benimki hâlâ elimdeydi. Kaldırıp tahtanın aralığına dayadım. Parmagım tetikteydi. Ama sonra vazgeçtim. Ne olacağını merak ediyordum. Bu sahne beni büyülemişti sanki. Sonra nasıl olsa vaktim boldu. Stellâ:

— Oturmaz mısın Alek? dedi.

Ceymison oturdu ve tabancasını dizlerine koyarak karisına baktı.

— Pek değişmemişsin Stellâ. Hattâ hiç değişmemişsin.

— Değişeceğimi mi zannediyordun Alek?

— Bilmiyorum... Ne zannettiğimi bilmiyorum. Bildiğim bir tek şey var, o da şu: Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Stellâ.

Stellâ'nın yüzünde ne hayret ve ne de memnuniyet okunuyordu. Hissiz gibiydi.

— Sahi mi Alek? Bu meseleden sonra da vazgeçmedin mi?

— Seni pek o kadar kaba-hatlı görmüyordum ki Stellâ.

Stellâ'nın gözlerinde hafif bir hayret uyandı.

— Benden nefret edecek-sin zannediyordum, Alek.

Ceymison acı acı güldü.

— Bret'den başka nefret ettiğin insan varsa o da ben kendimim. O kadar sersemlik ettim ki Stellâ! Mâsût oldun mu bari?

— Mesut mu? Bilmem. Herhalde...

— Demek sana iyi muamele etti?

— Bilmem. Hiç düşünmedim, Alek.

Stellâ'nın dudaklarında garip bir tebessüm vardı.

Ceymison ansızın ayağa kalktı.

— Onu öldüreceğim, dedi.

Öldüreceğim. Onun için geldim... Öldürmek için...

— Alek!...

Tam o sırada nehrin üstünde bir ses duydum. Bu sesi Stellâ'yla kocası da duydular. Gözümü aralıktan çekerek nehre doğru baktım. Karanlık sulara bir ışık vurmuştu. Kayığım geliyordu. Papua'lılar geciktiğim için meraklanarak beni aramağa çıkmışlardı. Stellâ'nın:

— Çabuk saklan Alek! diye bağırdığını duydum. Sesinde garip bir titizlik vardı.

Ceymison:

— Ben buraya saklanmaya gelmedim, diye cevap ver-di.

Stellâ:

— Biliyorsun, nişancılığı bütün Yeni-Gine'de nam salmıştır. Alek, ne olur saklan, delilik etme! diye bağırdı. Stellâ güzel olduğu kadar da zeki bir kadındı. Söylediği doğruydı. Nişancılığım bütün Yeni-Gine'de nam salmıştı. Stellâ beni kayıta zannediyordu. Kayıta duran bir adam ne kadar nişancı olursa olsun, evin içindeki adamı zor vurur. Halbuki evin içindeki adam, fena nişancı bile olsa mehtapta, kayıta duran adamı vurmakta hiç güçlük çekmez. Hem Alek Ceymison da hiç de fena nişancı değildi.

Stellâ bütün bunları biliyor ve beni sevdiği için korumağa çalışıyordu. Kendi kendime gene güldüm. İçimde tatlı bir heyecan vardı. Yeşil Papua gecesinin vahşi dekoru içinde geçen bu garip dram bana büyük bir zevk veriyordu. Ceymison'un:

— Hayır saklanmayacağım Stellâ! Bu artık sonra ermeli, ya o, ya ben; dediğini duydum.

Sonra bambu kapı açıldı ve Ceymison dışarı çıktı. Bir adım ötesinde çürük ve çökük tahtaların olduğunu biliyordum. Kalbim heyecandan duracak gibiydi. Bir saniye bekledim... Sonra bir gıcırta, bir çatırtı oldu. Ceymison

vaktinde gerilemediği için tahtalar büsbütün çöktü. Önce hafif bir çığlık sonra suya düşen ağır bir cismin çıkardığı gürültü...

Heyecandan nefesim ke-silerek bataklığa baktım. Bataklığın ne olduğunu ben bilirdim. Camurlu yapışkan sular çirkin sesler çıkararak guruldamağa başlamıştı. Karanlıkta esrarengiz ve korkunç ısıltılar yanıp sönüyordu. Ve Ceymison kendini salmak istemiyen çamurdan kolların arasından kurtulmak için deli gibi çabalıyordu.

Sonra Stellâ'nın sesini duydum; dehşet dolu, acı bir çığlık... Karanlık nehir boyunca uzadı gitti... Bin an içinde Stellâ merdivenlerden aşağı inmişti.

— Alek, Alek, sevgilim! diye bataklığın kenarına gitti.

Stellâ'nın gözlerinde garip bir ısıltı vardı. Bataklığa düşmek tehlikesini göze alarak eğildi ve kocasının kolunu yaklayıp çekti... Çekti...

Sellâ, küçük bir çocuk gibi hıçkırıyordu.

— Seni ne kadar çok sevdiğimi hiç bilmiyordum Alek. O kayığın yanaştığını görünce anladım. Meğer ben Bret'i hiç sevmemişim Alek. Seviyorum zannetmişim, ama meğer belirlilikmiş o... Seni seviyorum Alek.

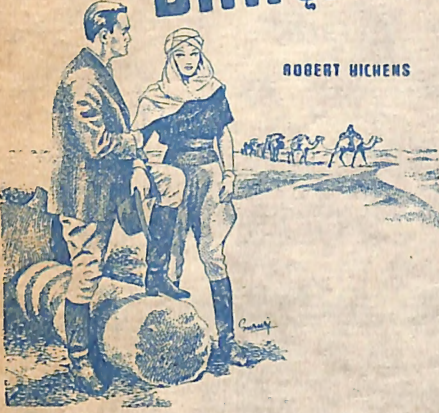
Kulaklarıma garip bir uğultu dolmuştu... Ötesini dinlemedim. Tabancam hâlâ elimde duruyordu. Ceymison'dan hâlâ nefret ediyordum. Hattâ eskisinden fazla. Onu öldürmek için işte bu tam fırsattı. Fakat yapamadım. Onu öldürecekim yerde ses çıkarmadan yere indim, Stellâ'nın sandalına bindim ve deli gibi kürek çekmeğe başladım. Günlerce, haftalarca Ceymison'u öldürmek için plân kuran ben, Ceymison'u öldürmemek için kaçıyordum.

Çünkü ansızın anlamıştım.

Ceymison'un karısını seviyordum.

ALLAHIN BAHÇESİ

ROBERT HICHENS

YILDIZ ROMANLAR

SERİNİN ÜÇÜNCÜ KİTABI OLAN BU SONUNA KADAR OKUMADAN BIRAKAMIYACAGINIZ ESER SERİSİNE HAS GÜZELLİKTE HAZIRLANMIŞTIR. PEK YAKINDA ÇIKACAK OLAN BU KİTABI MUHAKKAK OKUYUNUZ.

YILDIZ ROMANLAR

YAŞAMAK HASRETİ

SERİNİN DÖRDÜNCÜ KİTABINI TEŞKİL EDEN BU ESER DE HAZIRLANMAKTADIR. SERİNİN ÇIKAN KİTAPLARI PEK KISA BİR ZAMANDA BİTTİĞİ İÇİN OKURLARIMIZIN BİRÇOKLARI ALAMAMAKTA VE ŞİKÂyet ETMEKTEDİRLER. BUNA MEYDAN VERİLMEMESİ İÇİN OKURLARIMIZIN SİPARİŞLERİNİ DAHA ŞİMDİDEN VERMELERİNİ RİCA EDERİZ.